

MISIUNE

Viitorul Astăzi este o comunitate de credincioși **Advențiști de Ziua a Șaptea** ce are ca scop proclamarea ultimei solii de har din partea lui Dumnezeu pentru poporul advent. Aceasta este Solia Adevărului Prezent. În fiecare generație, Dumnezeu a trimis un mesaj care să descopere poporului Său timpul cercetării lui. Noi trăim în ultima generație, în cele mai solemne timpuri din istoria sacră. Venirea Celui Preaînalt în slavă și mărire este chiar la ușă. Astăzi Dumnezeu are o Solie specială pentru poporul Său. Această Solie are menirea de a ne pregăti pentru criza legii duminicale ce ne stă în față și de a ne ajuta să vedem mai clar pericolele care ne amenință.

Acum, chiar înainte de venirea Sa, se petrec evenimente despre care Spiritul Profetic spune că „sunt puncte de cotitură în istoria popoarelor și în cea a bisericii. În providența lui Dumnezeu, când aceste crize neobișnuite sosesc, este dată lumina pentru acel timp. Dacă este primită, atunci are loc un progres pe plan spiritual; dacă este respinsă, urmarea este declinul și ruina spirituală.” (Ellen White, *The Bible Echo*, 26 august 1895). După cum observați, a primi sau a nu primi Lumina despre aceste puncte de cotitură este o chestiune ce ține de viață veșnică sau de moarte veșnică. Este un lucru teribil a desconsidera Lumina pe care Cerul o trimite pentru timpul prezent și a neglija privilegiile date pentru o înțelegere mai profundă a planului de Mântuire. Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea i-a fost oferită cea mai mare cantitate de lumină în privința profețiilor, a planului de mântuire și a Legii lui Dumnezeu. De aceea, noi suntem cei mai răspunzători înaintea lui Iehova pentru folosirea acestei Lumini. Dacă vom neglija să o folosim și să o cercetăm stăruitor, atunci vom primi același răspuns pe care l-a primit și ispravnicul necredincios: „Rob stricat și leneș, ai știut că secer de unde nu am semănat și adun de unde nu am vânturat; De aceea trebuia să dai banii Mei schimbătorilor de bani și Eu venind, aș fi primit ce este al Meu cu dobândă. Luați de aceea talantul de la el și dați-l celui ce are zece talanți;” (*Matei 25:26-28*).

Așadar, scopul acestei reviste este de a extrage din comorile Bibliei și Spiritului Profetic bijuterii pentru timpul prezent. Cercetând istoriile sacre ale Bibliei, vom înțelege cum acestea ilustrează experiențele prin care noi vom trece. Astfel vom pricepe mai bine modul de lucru și principiile caracterului lui Dumnezeu!

Domnul să vă binecuvinteze, iar Duhul Său să vă dea multă înțelepciune și perseverență în studiu!

Revista Viitorul Astăzi este distribuită gratuit! Costul de tipărire și expediere al unei reviste este de aproximativ 6 lei. Pentru donații sau oricare alte întrebări, nu ezitați să ne contactați:

CONTACT

- Editor: Edelin Filip Iordan
- Telefon: 0773 948 283
- Email: viitorul.astazi@gmail.com
- Website: viitorulastazi.ro

CUPRINS

Temelia Crediinței Advente _____	5
Prima Tablă - Harta 1843 _____	12
A Doua Tablă - Harta 1850 _____	29
Importanța Celor Două Hărți Profetice Astăzi _____	38
La Lege Și La Mărturie! _____	50

TEMELIA CREDINȚEI ADVENTE

În numărul trecut al revistei am înțeles că între exodul Israelului antic și exodul Israelului modern există un paralelism perfect. Dumnezeu a condus Poporul Advent în Mișcarea Adventă întocmai cum i-a condus pe evrei afară din Egipt:

“

Istoria Israelului din vechime este o ilustrare izbitoare pentru experiența trecută a Poporului Advent. Dumnezeu l-a condus pe poporul Său în Mișcarea Adventă așa cum i-a condus pe copiii lui Israel din Egipt. În timpul mării dezamăgiri, credința lor a fost încercată așa cum a fost și a evreilor la Marea Roșie.

Tragedia Veacurilor, 457

În călătoria exodului, Iehova i-a reamintit poporului de Legea Sa, și i-a oferit cele două table ale Legământului. Cele două table erau scrise de degetul lui Dumnezeu, semn al importanței și imuabilității lor:

“

Și i-a dat lui Moise, când el a sfârșit de vorbit îndeaproape cu el pe Muntele Sinai, două Table ale Mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.

Exodul 31:18

În același timp, Tablele erau temelia sistemului de închinare Iudaic. Referindu-se la preceptele lui Dumnezeu, Moise le spune copiilor lui Israel:

“

Acum acestea sunt poruncile, statutele și judecățile, pe care a poruncit DOMNUL Dumnezeul vostru să vă învăț să le împliniți în țara în care mergeți să o stăpâniți; Ca să te temi de DOMNUL Dumnezeul tău, să ții toate statutele Lui și poruncile Lui, pe care ți le poruncesc, tu și fiul tău și fiul fiului tău, în toate zilele vieții tale; și ca să ți se lungească zilele. Ascultă de aceea, Israele, și ia seama să le împlinești; ca să îți fie bine și ca să creșteți foarte mult, precum ți-a spus DOMNUL Dumnezeul părinților tăi, în țara în care curge lapte și miere. Ascultă, Israele, DOMNUL Dumnezeul nostru este un singur DOMN; și să iubești pe DOMNUL Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și aceste cuvinte, pe care ți le poruncesc astăzi, să fie în inima ta;

Și să le întipărești în copiii tăi și să vorbești despre ele când șezi în casa ta și când mergi pe cale și când te culci și când te scoli. Și să le legi ca semn pe mâna ta și să îți fie ca fruntarii între ochii tăi.

Deuteronom 6:1-8

Legea inscripționată pe cele două Table de piatră nu este numai temelia economiei și religiei iudaice. Cele zece porunci sunt chiar „temelia guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ”, împotriva căreia Satan se luptă cu înverșunare:

“

Dacă biserica ar fi rămas curată și statornică, Satana nu ar fi putut-o amăgi și conduce să calce în picioare Legea lui Dumnezeu. Prin acest plan îndrăzneț, Satana atacă în mod direct Temelia guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ. Răzvrătirea lui I-a făcut să fie expulzat din cer. După ce s-a răzvrătit, pentru a se salva, a dorit ca Dumnezeu să-și schimbe Legea, dar i s-a spus înaintea întregii oștiri cerești că Legea lui Dumnezeu este imuabilă. Satana știe că, dacă îi poate face pe alții să încalce Legea lui Dumnezeu, i-a câștigat de partea sa; căci orice călcător al Legii trebuie să moară.

Scrieri Timpurii, 215

Vrăjmașul a căutat să distrugă temelia credinței poporului din vechime. El a căutat cu tot dinadinsul să facă fără efect Legea lui Dumnezeu în rândul închinătorilor lui Iehova. Care a fost cea mai capabilă armă cu care Satana a stricat doctrina celor două Table ale Legământului? În numărul din noiembrie al revistei *Viitorul Astăzi*, la paginile 82-85, am înțeles că influența educației grecești a fost cea care a distrus învățătura curată a celor două Table de la începutul Israelului antic. Școlile religioase evreiești au fost influențate de filozofia științelor grecești. Vom reda în continuare câteva rânduri din articolul citat în numărul precedent al revistei:

“

În timp ce școlile religioase au continuat să funcționeze, era vizibil un declin evident în ce privește puterea și influența spirituală. An după an, Cuvântul lui Dumnezeu era studiat din ce în ce mai puțin, pe măsură ce cursurile și studiile bazate pe cultură și filozofie creșteau. Curriculum-ul școlilor rabinice a fost influențat spre intelectualism. Pe măsură ce anii treceau, omul a ajuns să fie înălțat iar la Dumnezeu se gândeau tot mai puțin. Rabinii erau preamăriți, în timp ce neînvățații erau subestimați. Evlavia s-a diminuat treptat pe măsură ce formele și ceremoniile creșteau.

*F.C. Gilbert, Why the Jews Rejected Jesus as the Messiah – Ministry Magazine,
Decembrie 1933*

În acest fel, cel rău a distrus foarte subtil temelia credinței Israelului. Învățații vremii nu negau inspirația poruncilor lui Dumnezeu. Totuși, ei pretindeau că dețin cheia adevăratei interpretări a Scripturilor.

“

Vai vouă, învățători ai Legii! Pentru că ați luat cheia cunoașterii; voi înșivă nu ați intrat și pe cei ce intrau i-ați împiedicat.

Luca 11:52

Printr-un sistem de interpretare bazat pe înțelepciunea omenească, rabinii făceau fără efect doctrina Celor zece Porunci. Domnul le spunea învățătorilor religioși din acea vreme:

“

Dar voi spuneți: Dacă un om va spune tatălui sau mamei sale: Este corban, altfel spus, orice ți-ar fi de folos de la mine este un dar; va fi liber; și nu îl mai lăsați să facă ceva pentru tatăl său sau mama sa; Făcând fără efect Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră, pe care ați dat-o; și faceți multe alte lucruri asemănătoare.

Marcu 7:11-13

Atunci când apostolul *Matei* relatează această conversație a Mântuitorului cu rabinii, el consemnează și un pasaj din *Isaia* pe care Domnul Isus li-l spune:

“

Iar el a răspuns și le-a zis: De ce și voi încălcați porunca lui Dumnezeu datorită tradiției voastre? Fiindcă Dumnezeu a poruncit, spunând: Onorează pe tatăl și pe mama ta; și, Cel ce blestemă pe tată sau mamă, de moarte să moară. Dar voi spuneți: Oricine ar spune tatălui ori mamei: Orice ți-ar fi de folos la mine este un dar; și astfel va fi liber să nu onoreze pe tatăl și pe mama lui. Astfel ați făcut porunca lui Dumnezeu fără efect din cauza tradiției voastre. Fățarnicilor, bine a profețit *Isaia* despre voi, spunând: Acest popor se apropie de Mine cu gura lor și Mă onorează cu buzele lor; dar inima lor este departe de Mine. Dar în zadar Mi se închină, învățând pe oameni ca doctrine poruncile oamenilor.

Matei 15:3-9

Citatul folosit de Domnul pentru a-i mustra este din *Isaia* capitolul 29. Cu șapte secole în urmă, prorocul descriese starea în care națiunea iudaică avea să se găsească la vremea venirii lui Mesia:

Opriți-vă și minunați-vă; țipați și strigați, ei sunt beți, dar nu de vin; șovăie, dar nu de băutură tare. Fiindcă DOMNUL a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii, pe profeții și conducătorii voștri, pe văzători i-a acoperit. Și viziunea tuturor v-a devenit precum cuvintele unei cărți sigilate, dată unui învățat, spunând: Citește-o, te rog; iar el spune: Nu pot, fiindcă este sigilată; Și cartea este dată unui neînvățat, spunând: Citește-o, te rog; iar el spune: Nu sunt învățat. De aceea Domnul a spus: Întrucât acest popor se apropie de Mine cu gura lor și cu buzele lor Mă onorează, totuși și-au depărtat inima de Mine și temerea lor față de Mine este învățată printr-un precept omenesc;

Isaia 29:9-13

Acest pasaj înfățișează perfect starea în care poporul a fost adus datorită adoptării tehnicilor grecești de educație. Am studiat în numărul trecut că prin acestea s-au format două clase distincte de oameni. Cei învățați – rabinii, erau cei care dețineau cheia cunoștinței. Totuși, Isaia îi descrie ca neputând să citească „viziunea tuturor” pentru că, spun ei, „este sigilată”. Prin tradițiile și filozofiile lor omenești, ei sigilau Cuvântul lui Dumnezeu. A doua categorie, din care făcea parte majoritatea poporului, sunt cei neînvățați. Pe ei Isaia îi prezintă ca neputând să citească „viziunea tuturor”. Într-adevăr, oamenii simpli din popor aveau acces la interpretările Legii și ale Profețiilor numai prin intermediul celor învățați. Chiar și așa, interpretările celor învățați erau greșite, după cum Isaia îi înfățișează pe acești lideri: „v-a închis ochii, pe profeții și conducătorii voștri, pe văzători i-a acoperit”.

Cele două clase de oameni – învățați și neînvățați – nu ar fi trebuit să existe în rândul poporului lui Dumnezeu niciodată. Domnul Cristos a condamnat rabinismul:

Dar voi, să nu fiți numiți Rabi; fiindcă unul este Stăpânul vostru, Cristos; și voi toți sunteți frați.

Matei 23:8

Când Mântuitorul lumii a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit, El le-a prezentat o doctrină special concepută pentru acea generație. Acea doctrină este numită vinul cel nou (*Marcu 2:22*) și avea ca scop testarea și purificarea poporului Său. Cu toate acestea, învățătura prezentată de Domnul Cristos „nu era o doctrină nouă, ci descoperirea aceleia care se dăduse de la început”:

“

Învățătura lui Cristos, deși era reprezentată prin vinul cel nou, nu era o doctrină nouă, ci descoperirea aceleia care se dăduse la început. Dar, pentru farisei, adevărul lui Dumnezeu își pierduse semnificația și frumusețea de la început. Învățătura lui Cristos era pentru ei, aproape în toate privințele, ceva nou și era nerecunoscută și neștiută de ei.

Hristos Lumina Lumii, 279

Domnul Isus venise să îi conducă pe evrei la cărările cele vechi, și să îndepărteze erorile doctrinare care se împământenisera în mintea lor. Ca și prorocul Ieremia, El striga:

“

Stați pe căi și vedeți și întrebați de cărările cele vechi, unde este calea bună; și umblați în ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Ieremia 6:16. (prima parte)

Cu alte cuvinte, Mesia încerca să întoarcă poporul la temelia credinței lui, de care se îndepărtase atât de mult. Însă Iudeii au răspuns întocmai cum au răspuns și strămoșii lor la apelul de întoarcere al lui Ieremia:

“

Dar ei au spus: Refuzăm să umblăm în ea.

Ieremia 6:16 (ultima parte)

În timp ce îi condamnau pe părinții lor pentru că s-au împotrivit lucrării profeților din vechime, evreii înșiși urmau să-L ucidă pe Acela despre care prorociseră toți profeții. Istoria răzvrătirii înaintașilor lor se repeta, însă poporul era orb să vadă această repetare. Totuși Mântuitorul a încercat să le deschidă mintea în legătură cu acest adevăr dureros:

“

Vai vouă! Pentru că zidiți mormintele profeților, iar părinții voștri i-au ucis. Cu adevărat, aduceți mărturie că încuviințați faptele părinților voștri, pentru că ei într-adevăr i-au ucis, iar voi le zidiți mormintele. Tot din această cauză înțelepciunea lui Dumnezeu a spus: Le voi trimite profeți și apostoli și pe unii dintre ei îi vor ucide și îi vor persecuta;

Luca 11:47-49

Astfel, poporul a fost dus într-o așa amăgire, încât a ajuns să-L răstignească pe Acela care era întruchiparea vie a celor două Table de piatră:

“

Viața Lui a fost întruchiparea Legii în om, acea Lege pe care o călcase Adam. Însă Domnul Cristos, prin ascultarea Sa desăvârșită de Lege, a acordat izbăvire în urma păcatului și căderii rușinoase a lui Adam

Principiile Fundamentale Ale Educației Creștine, 382.

Omorându-L pe Fiul lui Dumnezeu, Israelii „au respins temelia credinței lor”. Aceia care pretindeau că sunt apărătorii Legii au respins pe Cel care întruchipa Legea. Cei ce credeau că apăra temelia Credinței lor, au respins pe Cel care personifica această temelie:

“

Atunci când Iudeii L-au respins pe Cristos, ei au respins temelia Credinței lor.

Solii Alese, vol 1, 229.

Dar istoria exodului din Egipt este paralelă cu istoria reformei Millerite. Prima este istoria de început a Israelului literal, în timp ce a doua este istoria de început a Israelului spiritual. La începutul Israelului literal, Dumnezeu a dat poporului două Table ce erau temelia Credinței lor. Tot așa, la începutul Israelului spiritual, Iehova a dat poporului Advent două Table, iar adevărurile de pe aceste Table sunt identificate de Spiritul Profetic cu temelia credinței Advente. După cum vrăjmașul a făcut tot posibilul să îndepărteze poporul din vechime de doctrina curată a celor două Table de temelie tot așa el face astăzi tot posibilul să îndepărteze poporul Advent de la doctrina curată a celor două Table ale Israelului modern.

Cele două Table ale Israelului modern, pe care se găsesc adevărurile de temelie ale credinței Advente sunt Hărțile profetice 1843 și 1850. Pionierii adventiști au crezut că publicarea hărților a fost o împlinire a pasajului din *Habacuc 2*, și vom vedea că Spiritul Profetic ne confirmă acest lucru.

“

Îmi voi face garda și mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce îi voi răspunde când voi fi muștrat. Și DOMNUL mi-a răspuns și a zis: Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteapt-o, pentru că va

veni cu siguranță, nu va întârzia. Iată, sufletul lui care este înălțat, nu este integru în el, dar cel drept va trăi prin credința lui.

Habacuc 2:1-4

În continuare, vom începe să studiem istoria care a înconjurat publicarea acestor două Table, dar și ce ne spune Biblia și Spiritul Profetic despre ele.

PRIMA TABLĂ – HARTA 1843

În luna mai a anului 1842, pionierii milleriți au decis să publice o schemă pe care erau ilustrate profețiile din Daniel și cele din Apocalipsa. În urma publicării ei, prorociile despre a doua venire a Domnului Cristos au devenit „mai ușor de prezentat audienței”. Cu alte cuvinte, așa cum a prorocit Habacuc, viziunea a fost „lămurită pe Table”. Joseph Bates relatează:

“

În mai 1842, a fost convocată o Conferință Generală în Boston, Massachusetts. La deschiderea întâlnirii, frații Charles Fitch și Apollos Hale, din Haverhill, au prezentat profețiile ilustrate din Daniel și Ioan, pe care le pictaseră pe pânză, cu numerele profetice arătând împlinirea lor. Fratele Fitch, în explicația hărții înaintea conferinței, a spus, în timp ce examina profețiile, că s-a gândit că facerea unei hărți ca cea prezentată acolo ar simplifica subiectul și l-ar face mai ușor de prezentat audienței. Aici era mai multă lumină pe cărarea noastră. Acești frați făceau ceea ce Domnul îi arătase lui Habacuc în viziune cu 2468 de ani înainte, spunând: ‘Scris viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit’ Habacuc 2:2.

După câteva discuții pe acest subiect, s-a votat în unanimitate să litografiem trei sute de copii similare cu aceasta, lucru care a fost curând îndeplinit. S-au numit ‘Hărțile 43’. Aceasta a fost o conferință foarte importantă.

Joseph Bates, The Autobiography of Elder Joseph Bates, 262-263

Milleriții au înțeles că publicarea Hărții 1843 este o împlinire a prorociei din *Habacuc* 2:2-3. De asemenea, vom vedea că Spiritul Profetic confirmă înțelegerea lor. Hărțile tipărite în acea istorie sunt prefigurate de Tablele pe care *Habacuc* a scris viziunea:

“

Și DOMNUL mi-a răspuns și a zis: Scris viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia.

Habacuc 2:2-3

În anul 1850, fratele James White a scris următoarele despre publicarea Hărții și rolul ei în Marea Mișcare A Celei De-a Doua Veniri:

Dumnezeu a spus prin profetul: 'Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește.' *Hab 2:2.*

Toată ceata Adventă credea odată că publicarea viziunilor lui Daniel și Ioan pe Hartă, de pe care solii grăbiți au prezentat în 1842 și 1843, a fost o împlinire a acestei profeții. Iar necredința acelor care se îndoiesc acum nu dovedește că noi toți am fost greșiți atunci. Trecerea timpului, regresul continuu și necredința Adventiștilor nu a schimbat acest Adevăr al lui Dumnezeu într-o minciună; el încă rămâne Adevăr.

Voi, care ați participat în prima Solie Îngerească și i-ați simțit puterea și slava, care ați văzut efectele ei asupra oamenilor, doar întoarceți-vă cu mine la întâlnirile de tabără, conferințele și alte întâlniri unde timpul, 1843, era proclamat de pe Hartă. Cu ce solemnitate, zel și încredere sfântă proclamau servitorii lui Dumnezeu timpul. Și oh, cum cădeau cuvintele lor asupra oamenilor, topind cea mai tare inimă a păcătosului; căci Dumnezeu era cu ei și Spiritul Său însoțea Solia solemnă. Cei mai spirituali și devotați din toate bisericile au prins flacăra și mulți care fuseseră antrenați să se închine bisericii și pastorului, au învățat aici să 'se teamă de Dumnezeu' doar și 'să-i dea slavă Lui'. Acest mesaj ne-a întârcat din lume și ne-a condus la picioarele lui Isus, pentru a căuta iertare de toate păcatele și o mântuire fără plată și deplină prin sângele lui Cristos. Dragi frați, a fost această Solie 'din cer sau de la oameni?' Știu răspunsul vostru – 'din cer.' Amin.

Atunci noi 'am gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii ce au să vină,' și nu putem, nu o vom face, nu vom îndrăzni să renunțăm la el, și să îl numim o 'greșeală', 'lucrarea omului', 'mesmerism' și 'de la Diavolul', căci toți câți au făcut aceasta, au căzut. 'Este imposibil' 'să îi restaureze' pe aceștia 'la pocăință, văzând că ei crucifică din nou pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și Îl expun rușinii publice.' *Vezi Evrei 6:4-6.*

James White, The Present Truth, vol 1, Aprilie 1850

Soțul Ellenei White accentuează faptul că prima Solie Îngerească a fost publicată de pe Hartă. În pasajul de mai sus, el exclamă: „Voi care ați participat în **prima Solie Îngerească** și i-ați simțit puterea și slava, care ați văzut efectele ei asupra oamenilor, doar întoarceți-vă cu mine la întâlnirile de tabără, Conferințele și alte întâlniri unde timpul, 1843, **era proclamat de pe Hartă.**” Într-adevăr, mesajul ilustrat pe Harta 1843 nu este altceva decât Solia primului înger.

Așa cum am observat, publicarea ei a fost văzută de pionieri ca o împlinire a profeției din *Habacuc*. Există o diferență semnificativă de traducere la *Habacuc 2:2* între Biblia Fidela și Cornilescu.

FIDELA	CORNILESCU
„Și DOMNUL mi-a răspuns și a zis: Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. ” <i>Habacuc 2:2.</i>	„Domnul mi-a răspuns și a zis: "Scrie prorocia și sap-o pe Table, ca să se poată citi ușor! " <i>Habacuc 2:2.</i>

În timp ce o traducere spune „ca să se poată citi ușor”, cealaltă spune „ca să fugă cel ce o citește”. Traducerea Fidela a redat textul corect, deoarece în textul ebraic, apare cuvântul *ruwts* ce este definit de concordanța *Strong* la referința H7323:

H7323 ruwts ruts

O rădăcină primitivă

A alerga (oricare ar fi motivul, în special a se grăbi)

Așadar, cei ce citeau profețiile de pe Tablele lui Habacuc trebuiau să fugă! Ce simbolizează oare această alergare? Cum s-a împlinit acest aspect al profeției în istoria Millerită? Există un alt pasaj care vorbește despre aceeași alergare, însă care este din nou tradus greșit în Biblia Cornilescu.

FIDELA	CORNILESCU
„Dar tu, Daniele, închide cuvintele și sigilează Cartea până la timpul sfârșitului; mulți vor alerga încoace și încolo și cunoașterea va fi înmulțită. ” <i>Daniel</i> 12:4.	„Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește Cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește. ” <i>Daniel</i> 12:4.

Textul de mai sus din *Daniel* 12 profetizează timpul sfârșitului și creșterea cunoștinței care au început în anul 1798 pentru Milleriți. Atunci cartea lui Daniel a fost desigilată și cunoașterea profețiilor a crescut. Însă pasajul ne spune că prin alergarea multora cunoașterea va fi înmulțită. Aici apare cuvântul *shuwt* care este definit de *Strong* la referința H7751. În Biblia King James, a fost tradus cu: a merge (pe lângă, prin, înainte și înapoi), marinar, vâslaș, **a alerga încoace și încolo**.

Este ușor de văzut acum că între textul din *Habacuc* și cel din *Daniel* există o legătură strânsă. Atunci când milleriții citeau tablele lui *Habacuc* ei alergau încoace și încolo cu Solia Adventă și cunoașterea era înmulțită. Joseph Bates, apostolul Sabatului, ne vorbește despre această experiență:

“

Acești frați făceau ceea ce Domnul îi arătase lui Habacuc în viziune cu 2468 de ani înainte, spunând: ‘Scrie viziunea și lămurește-o pe table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit’ Habacuc 2:2. Acest lucru devenise atât de clar pentru toți, încât s-a votat în unanimitate să se litografieze numaidecât trei sute de hărți, pentru ca aceia care simțeau Solia să o citească și să alerge cu ea.

Joseph Bates, Second Advent Way Marks and High Heaps, 52

Publicarea Hărții 1843 a adus unitate în Solia millerită. Pentru că toți predicau din „aceleași Hărți cronologice ca și William Miller”, diferențele de opinie cu privire la interpretarea anumitor profeții s-au aplanat:

“

Acum istoria noastră arată că erau sute prezentând din aceleași Hărți cronologice ca și William Miller, toți ca unul. Apoi a venit unitatea mesajului, toți în aceeași temă, venirea Domnului Isus la un anumit timp, 1844.

Joseph Bates, A Seal Of The Living God, 17.

Câte Hărți au fost litografiate în urma deciziei de la conferința din mai 1842?

“

La Conferința Celei De-a Doua Veniri ținută în mai 1842 la Boston, s-a dat un vot unanim pentru a scrie viziunea pe table (piatră litografică), și au fost pregătite trei sute de copii (hărți) pentru aceia care alergau pentru a le citi sau explica oamenilor. Din acel timp până în toamna anului 1844 s-au ținut întâlniri în mii de locuri în diferite părți ale lumii, chiar pentru scopul precis de a explica timpul rânduit de pe hărți.

Advent Review and Sabbath Herald, 28 August 1856

Mișcarea condusă de William Miller a avut scopul de a elibera poporul lui Dumnezeu de sub jugul apostaziei protestante în care se afla. Trei sute de ostași milleriți, înarmați cu trei sute de hărți profetice au mers la luptă sub îndrumarea puterii lui Dumnezeu. În același fel Ghedeon, cu trei sute de ostași înarmați cu trei sute de ulcioare, a mers la luptă pentru a-i elibera pe evrei din mâna Madianiților.

Ce ne spune Spiritul Profetic despre Harta din 1843? În *Scrieri Timpurii*, citim:

“

Am văzut că schema folosită în 1843 a fost dirijată de mâna Domnului și că nu ar trebui schimbată; că numerele erau întocmai cum a vrut El; că mâna Sa a fost deasupra și a ascuns o greșală în unele cifre, greșală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-și ia El mâna.

Scrieri Timpurii, 74

Este ușor de văzut că Dumnezeu își pune aprobarea divină pe această Hartă prin Ellen White. Ni se spune despre ea că „a fost dirijată de mâna Domnului”, mai mult decât atât, ea „nu ar trebui schimbată”. De ce? Pentru „că numerele erau întocmai cum a vrut El”.

Totuși, citim că a existat „o greșală” în această schemă. Trebuie să fim atenți la modul în care profetul se exprimă – „greșală”, la singular – nu mai multe greșeli.

În limba engleză apare tot la singular – „a mistake”. Mâna Domnului a ascuns o singură greșeală în harta 1843, „greșeală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-și ia El mâna”. Important de observat că greșeala este „în unele cifre”, cu alte cuvinte, este o greșeală ce afectează mai multe cifre. Totuși, am citit că „numerele erau întocmai cum a vrut El”.

Care a fost greșeala de pe Harta 1843? Este o singură greșeală ce afectează mai multe numere. Două numere au fost afectate de acea greșeală. După cum putem observa în colțul din dreapta-sus al Hărții, Milleriții așteptau ca profețiile de 2300 și 2520 de ani să se termine în anul 1843. Aceste perioade profetice au început înainte de Cristos, în anii 457 respectiv 677 înaintea erei noastre. Pentru că punctul de pornire al acestor prorocii este marcat de niște evenimente petrecute în Israelul antic, era nevoie ca ei să întrebuițeze calendarul ebraic pentru a calcula începutul și sfârșitul perioadelor profetice. Inițial, pionierii Adventiști au stabilit punctul de pornire al celor două profeții la începutul anilor ebraici 457 și 677. Anul ebraic începe în sezonul Pascal, primăvara. Al 2300-lea sau al 2520-lea an ebraic de la începutul fiecărei profeții se întinde din primăvara anului 1843 până în primăvara anului 1844. Acesta este anul ebraic 1843, scris pe Harta 1843. William Miller se aștepta să îl vadă pe Domnul Isus venind pe norii cerului în cursul aceluiași an.

Niciodată nu am fost convins cu privire la oricare zi anumită pentru venirea Domnului, crezând că niciun om nu poate ști ziua și ora. În toate prelegerile mele publicate, se poate citi pe pagina de titlu ‘în jurul anului 1843’. În toate prelegerile mele orale, am spus întotdeauna audienței că perioadele s-ar termina în 1843, dacă nu era vreo greșeală în calculele mele; dar că nu puteam spune că sfârșitul nu putea veni chiar înainte de acel timp, iar ei ar trebui să fie continuu pregătiți. În anul 1842, unii din frații mei predicau cu mare convingere anul exact, și m-au corectat pentru că adăugam un DACĂ. Presa de asemenea a publicat că eu am fixat o zi exactă, 23 Aprilie, pentru venirea Domnului. De aceea, în luna decembrie a aceluiași an, pentru că nu puteam vedea nicio eroare în calculele mele, mi-am publicat crezul, că între 21 martie 1843 și 21 martie 1844 va veni Domnul. Unii aveau mințile fixate asupra unor zile specifice; dar nu puteam găsi dovezi pentru așa ceva, doar dacă tipurile legii Mozaice arătau spre sărbătoarea Corturilor.

În timpul anului ‘43, au fost aruncate asupra mea și a celor asociați mie cele mai violente acuzații, atât prin presă, cât și prin unele amvoane. Motivațiile noastre au fost atacate, principiile noastre au fost prezentate greșit, iar caracterele noastre calomniate. Timpul a trecut: iar 21 Martie a trecut, fără să fim martori la venirea Domnului nostru. Dezamăgirea noastră a fost mare, și mulți nu au mai umblat cu noi.

William Miller, Apology and Defense, 26

Inițial, William Miller a înțeles că anul ebraic 1843 se întinde între 21 martie 1843 și 21 martie 1844. Primăvara anului 1844 era timpul la care pionierii se așteptau inițial să Îl întâmpine pe Domnul, deoarece atunci se termina anul 1843 și odată cu el profețiile celor 2300 și 2520 de ani. Profetul Domnului ne vorbește despre înțelegerea greșită a milleriților:

“

Miller și tovarășii lui au crezut la început că cele 2300 de zile se vor încheia în primăvara anului 1844, cu toate că profeția arăta către toamna aceluși an. Înțelegerea greșită a acestui punct a adus dezamăgirea și încurcătura aceluia care stabiliseră o dată mai devreme pentru venirea Domnului. Dar lucrul acesta n-a afectat puterea argumentului care arăta că cele 2300 de zile se încheiau în anul 1844 și că marele eveniment reprezentat prin curățirea Sanctuarului trebuia să aibă loc atunci.

Tragedia Veacurilor, 328.

Așadar, în primăvara anului 1844 a existat o dezamăgire – „prima dezamăgire”. Milleriții credeau că profețiile urmau să se termine în luna Martie-Aprilie a anului 1844, cu toate că ele arătau „către toamna aceluși an”. Atunci avut loc cea de-a doua dezamăgire, sau „Marea Dezamăgire” de pe 22 Octombrie 1844.

Deși Dumnezeu a permis o greșală în calculele profetice, El a fost cel care a condus lucrarea în anul 1843, iar Duhul Său i-a inspirat pe mulți să lase ocupațiile vremelnice și să se angajeze în vestirea Adevărului prezent.

“

Am văzut că Dumnezeu a fost prezent în acțiunea de vestire a împlinirii timpului în 1843. Chiar El a avut ca scop ridicarea unui popor și aducerea lui într-un punct de încercare, în care să se hotărăscă în favoarea sau împotriva Adevărului. Pastorii erau convinși de corectitudinea pozițiilor luate față de perioadele profetice și unii au renunțat la mândrie și și-au părăsit salariile și comunitățile pentru a vesti Solia. Însă după ce mesajul ceresc a putut găsi un loc în inima câtorva pastori dintre cei ce se considerau ai lui Cristos, lucrarea a fost așezată asupra multora care nu erau predicatori. Unii și-au părăsit câmpurile pentru a trâmbița Solia, în timp ce alții au fost chemați de la magazinele și mărfurile lor. Și chiar unii de diferite profesii au fost siliți să-și lase slujba și să se angajeze în lucrarea deloc populară de a vesti prima Solie îngerească.

Scrieri Timpurii, 232

Cele două dezamăgiri au fost în mod special concepute de Dumnezeu pentru a testa credința și temeinicia crezului poporului Său. „El a avut ca scop ridicarea unui popor și aducerea lui într-un punct de încercare, în care să se hotărăscă în favoarea sau împotriva Adevărului”.

În aceeași carte unde am citit despre Harta 1843 și greșeala din ea pe care Mâna Domnului a acoperit-o, Spiritul Profetic ne explică și modul în care Milleriții au înțeles greșeala. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifrele ascunse și greșeala a fost explicată:

I-am văzut pe cei din poporul lui Dumnezeu bucuroși în așteptare, uitându-se după Domnul lor. Dar Dumnezeu intenționa să-i pună la încercare. Mâna Sa a acoperit o greșeală care fusese făcută în calculele perioadelor profetice. Cei care priveau după Domnul lor nu au descoperit această greșeală și nici oamenii cei mai învățați care se împotriveau fixării acelei date nu au reușit s-o observe. Dumnezeu intenționa ca poporul Lui să se confrunte cu o dezamăgire. Timpul a trecut și cei care L-au așteptat pe Mântuitorul lor cu nerăbdare s-au întristat și s-au descurajat, în timp ce aceia care nu iubiseră venirea lui Isus, ci au îmbrățișat Solia din teamă, au fost mulțumiți că nu venise la vremea la care fusese așteptat. Mărturisirea lor nu atinsese inima și nu curățise viața. Trecerea fără evenimente a perioadei fusese calculată pentru a scoate la iveală astfel de inimi.

Aceștia au fost primii care s-au întors și i-au ridiculizat pe cei întristați și dezamăgiți, care au iubit cu adevărat venirea Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în încercarea adusă asupra poporului Său și punerea lor la proba cercetării pentru a-i descoperi pe cei care aveau să se dea înapoi în ceasul încercării.

Isus și toată oștirea cerească au privit cu compasiune și iubire asupra celor care așteptaseră plini de fericire să-L vadă pe Acela pe care-L iubeau sufletele lor. Îngerii erau deasupra și în jurul lor pentru a-i sprijini în ceasul încercării lor. Cei care neglijaseră să primească Solia cerească au fost lăsați în întuneric și mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, pentru că nu au vrut să primească lumina pe care o trimisese din cer. Cei credincioși, dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce nu venise Domnul lor, nu au fost lăsați în întuneric. Ei au fost conduși din nou la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifrele ascunse și greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceeași dovadă pe care o aduseseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedea că acestea se vor termina în 1844. Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra situației în care se aflau și au descoperit un timp de întârziere — „Dacă zăbovește [prorocia], așteapt-o!” În dragostea lor pentru imediata venire a lui Cristos, ei trecuseră cu vederea întârzierea împlinirii, care a fost calculată pentru a-i da pe față pe adevărații așteptători. Aveau din nou un punct temporal fixat. Cu toate acestea, am văzut că mulți dintre ei nu puteau trece peste grava lor dezamăgire și erau incapabili de a avea acel nivel al zelului și energiei care le marcaseră credința în 1843.

Satana și îngerii lui au triumfat asupra lor, iar cei care nu au vrut să primească Solia s-au felicitat singuri pentru judecata lor pătrunzătoare și înțelepciunea de a nu fi primit amăgirea — după cum o numeau ei.

Nu-și dădeau seama că respingeau în detrimentul lor sfatul lui Dumnezeu și lucrau împreună cu Satana și cu îngerii lui pentru a-i încurca pe cei din poporul lui Dumnezeu, care trăiau Solia trimisă din cer.

Scieri Timpurii, 235-257

Din pasajul de mai sus trebuie să reținem câteva idei importante.

În primul rând, dezamăgirea din primăvara anului 1844 a fost în mod special întocmită de Dumnezeu pentru a da pe față grâul și neghina. – „Trecerea fără evenimente a perioadei fusese calculată pentru a scoate la iveală astfel de inimi.” De asemenea, Ellen White a văzut „înțelepciunea lui Dumnezeu în încercarea adusă asupra poporului Său și punerea lor la proba cercetării pentru a-i descoperi pe cei care aveau să se dea înapoi în ceasul încercării.”

În al doilea rând, am citit că „cei care neglijaseră să primească Solia cerească au fost lăsați în întuneric și mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor” – cu alte cuvinte, ușa harului s-a închis pentru ei. Deși se felicitau pentru judecata pătrunzătoare pe care credeau că au avut-o, în ochii lui Dumnezeu ei erau niște răzvrățiți. Niște neghine ce urmau să fie legate pentru focul distrugerii.

În al treilea rând, în legătură cu clarificarea dezamăgirii am citit că „aceeași dovadă pe care o aduseseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedea că acestea se vor termina în 1844” Anii 1843 și 1844 menționați aici sunt ani ebraici, nu ani gregoriani. Noi folosim calendarul Gregorian, cu 365-366 de zile. Anii ebraici încep și se termină primăvara, în sezonul Pascal. Prima dată milleriții L-au așteptat pe Domnul în primăvara anului gregorian 1844, nu în anul gregorian 1843. În acea primăvară se încheia anul ebraic 1843. Dar profețiile se extindeau dincolo de primăvara anului 1844, sau dincolo de sfârșitul anului ebraic 1843. Ele se întindeau până în anul ebraic 1844, în ziua a zecea a lunii a șaptea a acestuia – sau ziua de 22 Octombrie 1844 a calendarului Gregorian. Astfel, ei au înțeles mai târziu că profețiile nu se încheiau în anul ebraic 1843, ci în anul ebraic 1844. În continuare ne vom reîntoarce la acest subiect important și vom studia cu ajutorul Domnului mai multe detalii despre calendarul ebraic folosit de milleriți și despre clarificarea primei dezamăgiri.

În al patrulea rând, dezamăgirea din primăvara anului 1844 a fost foarte strâns legată de publicarea Hărții 1843. În *Scieri Timpurii*, 74, despre Hartă am citit „că **mâna Sa a fost deasupra** și a ascuns o greșală în unele cifre, greșală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-și ia El mâna.” Iar în *Scieri Timpurii*, 236, am citit că „**mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifrele ascunse și greșeala a fost explicată**. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceeași dovadă pe care o aduseseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedea că acestea se vor termina în 1844.” Este foarte ușor de văzut acum legătura. Mâna Domnului a acoperit cifrele de pe Harta 1843 pentru a produce o dezamăgire, iar după, aceeași Mână „a fost îndepărtată de pe cifrele ascunse și greșeala a fost explicată”.

În al cincilea rând, tot în pasajul anterior Ellen White ne spune că Milleriții au descoperit că sunt într-un timp de întârziere. „Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra situației în care se aflau **și au descoperit un timp de întârziere** — ‘Dacă zăbovește [prorocia], așteapt-o!’” Acolo dumneaiei a citat un verset din

Scriptură despre timpul de zăbovire. De unde este acest verset? Ei bine, este chiar din pasajul din *Habacuc* ce vorbește despre Hărțile profetice!

“

Și DOMNUL mi-a răspuns și a zis: Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia.

Habacuc 2:2-3

De aici înțelegem că legătura dintre publicarea Hărții 1843, prima dezamăgire și timpul de întârziere este deosebit de profundă.

“

Nu s-a înțeles de la început faptul că decretul nefiind dat la începutul anului 457 î.Hr., cei 2.300 ani nu aveau să se sfârșească la încheierea anului 1843. Dar s-a descoperit apoi că decretul a fost dat aproape de încheierea anului 457 î. Hr. și de aceea perioada profetică ajunge până în toamna anului 1844. Astfel, viziunea sub aspect cronologic nu întârzia, chiar dacă părea astfel. Noi am învățat să ne bazăm pe ceea ce spunea profetul: „Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.

Mărturii, vol 1, 52

Joshua Himes, unul dintre cei mai puternici promotori ai Soliei Advente, a scris despre dezamăgirea din primăvara anului 1844 și timpul de întârziere. El vorbește chiar și de profețiile de timp despre care ei au crezut că se vor încheia la finalul anului Ebraic 1843.

“

Cele de mai sus au fost scrise în anul Ebraic 1843, care acum s-a terminat. Conform celor mai buni istorici, robia lui Manase, sau începutul celor șapte vremi, ori 2520 de ani din Leviticul 26, a fost în anul 677 î.Hr; de asemenea, robia lui Ioiachim și începutul Marelui Jubileu, sau 2450 de ani, a fost în anul 607 î.Hr.; mai mult, decretul de a reconstrui Ierusalimul în anul al șaptelea al lui Artaxerxes, începutul celor 70 de săptămâni și 2300 de zile din *Daniel* 8 și 9, a fost dat în anul 457 î.Hr; de asemenea, îndepărtarea Păgânismului din Roma și începutul celor 1335 de zile din *Daniel* 12, a fost în anul 508 d.Hr. Calculând de la aceste câteva date, profețiile respective se extind aproximativ până în anul Ebraic 1843. Acest an fiind sfârșit, timpul pe care noi îl publicasem este acum trecut; dar pentru că nu putem găsi alte date pentru evenimentele de la care calculăm aceste perioade, nu putem să le extindem dincolo de vremea specificată, care a fost singurul nostru timp; totuși, credința noastră este la fel

de tare că la sfârșitul acestor perioade Domnul va veni cu siguranță; între timp, noi nu putem decât să așteptăm venirea Lui atâta vreme cât cronologia omenească ar putea să se abată de la timpul exact – să așteptăm continuu și în fiecare moment apariția Sa. Noi facem aceasta în conformitate cu Habacuc 2:3 – ‘Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit’ [sfârșitul perioadelor profetice] ‘va vorbi și nu va minți; deși întârzie,’ [dincolo de aparenta lor terminare] ‘așteapt-o, pentru că’ [atunci când se vor împlini] ‘va veni cu siguranță, nu va întârzia.

Adăugările din paranteze au fost făcute de autor în articolul original.

*Joshua Himes, The Advent Herald, and Signs of the Times Reporter, Vol. 7, 24 Aprilie
1844*

În *Tragedia Veacurilor*, Spiritul Profetic ne vorbește din nou despre prima dezamăgire, timpul de întârziere și rolul Hărții 1843 în această istorie sacră:

“

Când a trecut timpul în care a fost așteptată pentru prima oară revenirea Domnului — în primăvara anului 1844 — aceia care așteptaseră cu credință revenirea Sa au fost pentru o vreme cuprinși de îndoială și de nesiguranță. În timp ce lumea îi privea ca fiind doborâți și dovediți că nutriseră o amăgire, izvorul lor de mângâiere a rămas tot Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți au continuat să cerceteze Scripturile, examinând din nou dovezile credinței lor și studiind cu atenție profețiile, pentru a căpăta o lumină mai deplină. Mărturia Bibliei care sprijinise poziția lor părea clară și hotărâtă. Semne care nu puteau greși arătau spre venirea lui Cristos ca fiind aproape. Călăuzirea deosebită a Domnului atât în convertirea păcătoșilor, cât și în reînvierea vieții spirituale printre creștini era dovada că Solia venea din cer. Și cu toate că acești credincioși nu-și puteau explica dezamăgirea, se simțeau asigurați că Dumnezeu îi condusese în experiența prin care trecuseră.

Întreșute cu profețiile pe care ei le socotiseră că se referă la timpul celei de a doua veniri, erau și învățături special potrivite la situația lor de nesiguranță și îndoială și care-i încurajau să aștepte cu răbdare și credință că ceea ce era acum întunecat pentru înțelegerea lor urma să fie explicat la timpul potrivit.

Printre aceste învățături era și profeția din Habacuc 2, 1-4: „Îmi voi face garda și mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce Îi voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: «Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia. Iată, sufletul lui care este înălțat, nu este integru în el, dar cel drept va trăi prin credința lui.»” [traducerea Fidela].

Printre aceste învățături era și profeția din Habacuc 2, 1-4: „Îmi voi face garda și mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce Îi voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: «Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va

întârzia. Iată, sufletul lui care este înălțat, nu este integru în el, dar cel drept va trăi prin credința lui.» [traducerea Fidela].

Încă din anul 1842, îndrumarea dată în această profeție, de a „scrie proorocia și a o săpa pe Table ca să fie citită ușor”, a sugerat lui Charles Fitch pregătirea unei Hărți profetice pentru a ilustra vedeniile lui Daniel și cele din Apocalipsa. Publicarea acestei hărți a fost privită ca o împlinire a poruncii date prin Habacuc. Însă nimeni n-a observat atunci că în aceeași profeție se vorbește și despre o aparentă amânare în împlinirea viziunii — un timp de întârziere. După dezamăgire, acest pasaj a devenit foarte plin de înțeles: „Vedenia este pentru un timp hotărât, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă întârzie așteapt-o căci va veni și se va împlini negreșit.... Cel neprihănit va trăi prin credința lui”.

Tragedia Veacurilor, 391-392

Publicarea hărții 1843 a fost o adevărată piatră de hotar în istoria sacră a exodului Millerit. **Ea este prima Tablă a lui Habacuc**, pe care au fost scrise prorociile despre a doua venire a Domnului Cristos. În prorocia din *Habacuc* despre Harta 1843 este profetizat un timp de întârziere. Milleriții au înțeles că experimentează acest timp de întârziere, în mod special după dezamăgirea din primăvara anului 1844.

Însă nu numai în *Habacuc* se profetiza un timp de întârziere. În capitolul 25 din *Matei*, Domnul Cristos a rostit o parabolă ce s-a aplicat în mod special experienței Poporului Advent din acea vreme:

“

Atunci Împărăția cerului se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea Mirelui. Și cinci dintre ele erau înțelepte și cinci fără minte. Cele fără minte și-au luat candelile și nu au luat untdelemn cu ele; Dar cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor, cu candelile lor. În timp ce Mirele întârzia, au așipit toate și au adormit. Și la miezul nopții s-a făcut o strigare: Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare.

Matei 25:1-6

Știm că această parabolă simbolizează venirea Domnului în glorie și mărire, întrucât ea este asemănată în *Apocalipsa* cu o nuntă:

“

Și am auzit ceva ca vocea unei mulțimi mari și ca vocea multor ape și ca vocea unor tunete tari, spunând: Aleluia, pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic domnește! Să ne veselim și să ne bucurăm și să Îi dăm onoare, pentru că a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit. Și i-a fost dat să se îmbrace în in subțire, pur și alb; fiindcă inul subțire este dreptatea sfinților. Și mi-a spus: Scrie: Binecuvântați sunt cei ce

sunt chemați la cina nunții Mielului. Și mi-a zis: Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu.

Apocalipsa 19:6-9

„În timp ce Mirele întârzia, au ațipit toate și au adormit.” Întârzierea Mirelui din parabola fecioarelor prefigurează timpul de întârziere prin care au trecut milleritii începând cu primăvara anului 1844. Este același timp de întârziere despre care se vorbește și în *Habacuc* 2. Fecioarele Îl așteptau pe Mire, în același mod în care și Milleritii Îl așteptau pe Domnul Isus să vină pe nor.

Mai devreme am citit din *Tragedia Veacurilor* 391-392. Acolo, după ce Ellen White ne explică dezamăgirea din primăvara anului 1844, publicarea Hărții 1843 și timpul de întârziere, ea continuă descrierea experienței Millerite și ne vorbește despre aplicația parabolei celor zece fecioare în acea istorie:

Parabola celor zece fecioare din Matei capitolul 25 ilustrează, de asemenea, experiența Poporului Advent. În Matei capitolul 24, ca răspuns la întrebarea ucenicilor Săi privitoare la semnele venirii Sale și ale sfârșitului veacului, Cristos arătase unele dintre evenimentele cele mai importante din istoria lumii și a bisericii, de la prima și până la a doua Sa venire; și anume: distrugerea Ierusalimului, marea încercare a bisericii sub persecuțiile păgâne și papale, întunecarea soarelui și a lunii și căderea stelelor. După aceasta, El a vorbit despre venirea Împărăției Sale, spunându-le și parabola care descrie cele două categorii de servi care așteaptă venirea Sa. Capitolul 25 începe cu aceste cuvinte: „Atunci Împărăția cerurilor se aseamănă cu zece fecioare”. Aici este vorba de biserica din timpul sfârșitului, aceeași care este descrisă și la încheierea capitolului 24. În această parabolă, experiența lor este ilustrată prin tabloul unei nunți din Orient.

Parabola celor zece fecioare din Matei capitolul 25 ilustrează, de asemenea, experiența Poporului Advent. În Matei capitolul 24, ca răspuns la întrebarea ucenicilor Săi privitoare la semnele venirii Sale și ale sfârșitului veacului, Cristos arătase unele dintre evenimentele cele mai importante din istoria lumii și a bisericii, de la prima și până la a doua Sa venire; și anume: distrugerea Ierusalimului, marea încercare a bisericii sub persecuțiile păgâne și papale, întunecarea soarelui și a lunii și căderea stelelor. După aceasta, El a vorbit despre venirea Împărăției Sale, spunându-le și parabola care descrie cele două categorii de servi care așteaptă venirea Sa. Capitolul 25 începe cu aceste cuvinte: „Atunci Împărăția cerurilor se aseamănă cu zece fecioare”. Aici este vorba de biserica din timpul sfârșitului, aceeași care este descrisă și la încheierea capitolului 24. În această parabolă, experiența lor este ilustrată prin tabloul unei nunți din Orient.

Venirea lui Cristos, așa cum a fost vestită de prima Solie îngerească, a fost înțeleasă ca fiind reprezentată prin venirea Mirelui. Reforma larg răspândită, care avusese loc prin vestirea apropiatei Sale veniri, corespundea cu ieșirea fecioarelor. În această parabolă, ca și în aceea din Matei capitolul 24, sunt reprezentate două clase.

Toți și-au luat candelile, adică Biblia și, prin Lumina ei, au ieșit să-L întâmpine pe Mire. Dar, atunci când și-au luat candelile, cele neînțelepte n-au luat cu ele untdelemn, așa cum au făcut cele înțelepte. Cei reprezentați de fecioarele înțelepte primiseră harul lui Dumnezeu, puterea transformatoare și iluminatoare a Duhului Sfânt care face din Cuvântul Său o candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. În temere de Dumnezeu, ei studiaseră Scripturile pentru a cunoaște Adevărul și căutaseră cu stăruință curăția inimii și a vieții. Aceștia avuseseră o experiență personală, o credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său care nu putea fi distrusă prin dezamăgire sau întârziere. Ceilalți și-au luat candelile, dar n-au luat ulei. Ei acționaseră dintr-o pornire momentană. Temerile le fuseseră trezite de Solia solemnă, dar se sprijiniseră doar pe credința fraților, fiind mulțumiți cu Lumina slabă a bunelor emoții, fără o înțelegere profundă a Adevărului sau o lucrare reală a harului în inimă. Aceștia au mers în întâmpinarea Domnului plini de nădejdea unei răsplătiri imediate; dar nu erau pregătiți pentru întârziere și dezamăgire. Când au venit încercările, credința lor i-a părăsit, iar lumina s-a stins.

„Deoarece Mirele zăbovea, toate au ațipit și au adormit”. Prin zăbovirea Mirelui este reprezentată trecerea timpului când Domnul a fost așteptat, dezamăgirea și aparenta întârziere. În acest timp de nesiguranță, interesul celor superficiali și cu inimile împărțite a început în curând să se clatine, iar eforturile lor să slăbească. Dar aceia a căror credință era întemeiată pe o cunoaștere personală a Bibliei aveau picioarele pe stânca pe care valurile dezamăgirii nu o puteau clătina. „Toate au așteptat și au adormit”; o categorie în neglijență și părăsirea credinței, cealaltă așteptând cu răbdare până ce i se va da o Lumină mai clară. Cu toate acestea, în noaptea încercării, și cei din urmă păreau să piardă, într-o oarecare măsură, zelul și devoțiunea. Cei cu inima împărțită și superficiali nu s-au mai putut sprijini pe credința fraților. Astfel că fiecare trebuia să stea sau să cadă pentru sine însuși.

Tragedia Veacurilor, 393-394

Așadar, în primăvara anului 1844 Mirele a început să zăbovească și credința fecioarelor a început să fie testată. În timp ce o categorie avea „o experiență personală, o credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său care nu putea fi distrusă prin dezamăgire sau întârziere”, ceilalți „acționaseră dintr-o pornire momentană”, „fără o înțelegere profundă a Adevărului sau o lucrare reală a harului în inimă”. Ei „se sprijiniseră doar pe credința fraților, fiind mulțumiți cu lumina slabă a bunelor emoții”.

Fratele James White leagă experiența parabolei celor zece fecioare de publicarea Hărții 1843. Mai mult decât atât, el accentuează că publicarea ei a fost o împlinire a *Habacuc* 2:2-3 și ne vorbește despre rolul profetic pe care l-a avut în Mișcarea Adventă.

“

A fost mărturia unită a predicatorilor și publicațiilor celei de-a Doua Veniri, care stăteau pe ‘CREDINȚA ORIGINALĂ’, că publicarea Hărții a fost o împlinire a *Habacuc* 2:2-3. Dacă Harta a fost un subiect al profeției, (și aceia care neagă acest lucru părăsesc

credința originală), atunci rezultă că anul 457 Î.Hr. a fost anul de la care să datăm cele 2300 de zile. Era necesar ca anul 1843 să fie primul an al publicării pentru ca ‘viziunea’ să ‘întârzie’, sau să existe un timp de întârziere, în care grupul fecioarelor să moțăie și să adormă asupra marelui subiect al timpului, chiar înainte să fie trezite de Strigătul de la Miezul Noptii.

Este o aparentă contradicție în limbajul Profetului – ‘deși întârzie, așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia.’ - care poate fi explicată doar de Istoria Mișcării Celei De-a Doua Veniri.

‘Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. [Acest pasaj s-a împlinit când primul timp publicat a fost lămurit pe Hartă.] Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, [Observați acest lucru. Există ‘un timp rânduit’ ce este în legătură cu ‘viziunea’ lămurită ‘pe Table;’ La ce poate face referire acesta, dacă nu la viziunea celor 2300 de zile despre care s-a spus ‘închide viziunea; căci va fi așa pentru multe zile.’ ‘timpul rânduit a fost lung’ și ‘la timpul rânduit va fi sfârșitul.’] dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, [a părut că întârzie, prin faptul că s-a extins în anul 1844, dincolo de primul timp publicat] așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia.’ *Habacuc 2:2-3*.

Adăugările din paranteze au fost făcute de autor în articolul original.

James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, vol 1, numărul 2

Începând cu primăvara anului 1844, parabola celor zece fecioare și-a găsit o aplicație specială în experiența Poporului Advent. Odată cu prima dezamăgire, a început timpul de întârziere și fecioarele au adormit. Zelul multora a scăzut. În timpul nopții de dezamăgire și confuzie, candelile multor fecioare s-au stins. Timpul de întârziere a fost în mod special conceput pentru a da pe față grâul și neghina. În timp ce fecioarele înțelepte au așteptat cu răbdare împlinirea viziunii, cele neînțelepte au renunțat la credința lor și au fost distrase pe cărările ispititoare ale acestei lumi.

„Și la miezul nopții s-a făcut o strigare: Iată, vine Mirele; ieșiți-l în întâmpinare.” Acest strigăt s-a auzit în vara anului 1844. Care a fost mesajul Strigătului de la Miezul Noptii? A fost explicarea greșelii de pe Harta 1843 și prezentarea unei date precise pentru venirea Domnului Isus – 22 octombrie 1844. El a trezit fecioarele adormite, iar cele care au avut untdelemn au intrat cu Mirele la nuntă.

Ei au fost conduși din nou la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifrele ascunse și greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceeași dovadă pe care o aduseseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedea că acestea se vor termina în 1844.

Scieri Timpurii, 236

Dumnezeu l-a folosit pe Samuel S. Snow, pentru a descoperi greșeala de pe Harta 1843. La tabăra de la Exeter din 12-17 August 1844, doctrina Strigătului de la Miezul Noptii a fost predicată cu putere:

“

Luni întregi calculele lui Snow nu au atras decât o mică atenție. Totuși, la tabăra de la Exeter (12-17 August, 1844), data sa exactă pentru revenirea Domnului Cristos a stârnit mulți Milleriți cu un entuziasm enorm, aducând un apogeu al eforturilor lor misionare. Reacția lor ca și întreg a fost recunoscută rapid ca Mișcarea Lunii a Șaptea. Deși liderii Milleriți au recunoscut ceva valoare în poziția lui Snow, erau sceptici cu privire la o nouă accentuare a timpului și spuneau că ‘legat de făgăduința Mântuitorului nostru, noi nu știm ‘ziua sau ceasul’, sau așa cum unii citesc, niciun om ‘nu face cunoscută’ ziua.’ Totuși, cu câteva săptămâni înainte de așteptatul eveniment, liderii s-au alăturat mișcării Lunii a Șaptea și au permis ca vederile lui Snow să fie tipărite în majoritatea publicațiilor Millerite, susținându-le pe deplin.

P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 96

Trezirea spirituală provocată de lumina Strigătului de la Miezul Noptii este o piatră de hotar deosebit de importantă în istoria exodului Millerit. După dezamăgirea din octombrie 1844, Dumnezeu i-a dat Ellenei White prima viziune profetică. Subiectul central al acestei viziuni a fost Strigătul de la Miezul Noptii. El este ilustrat ca o lumină ce strălucește pe cărarea unde Poporul Advent călătorește spre Cetatea cea mare. Această lumină se stinge pentru aceia care neagă autenticitatea experienței Millerite, lăsându-le picioarele într-un întuneric desăvârșit.

“

În timp ce mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și părea că mă înalț din ce în ce mai sus, mult deasupra acestei lumi întunecate. M-am întors să mă uit după Poporul Advent în lume, dar nu i-am putut găsi, când un glas mi-a spus: „Privește din nou și uită-te puțin mai sus”. Apoi, mi-am ridicat privirile și am văzut o cărare dreaptă și îngustă care se înălța deasupra lumii. Poporul Advent călătorea pe această cărare către Cetatea care se afla la celălalt capăt al drumului. Ei au avut o Lumină puternică, pusă la începutul cărării, în spatele lor, despre care un înger mi-a spus că este Strigătul de la Miezul Noptii. Această Lumină strălucea pe toată cărarea și îi ajuta să vadă pe unde merg, ca să nu se poticnească. Dacă își țineau ochii fixați asupra lui Isus, care era exact în fața lor, călăuzindu-i către cetate, erau în siguranță. Curând însă, unii au obosit și au spus că Cetatea era departe și că se așteptaseră ca la acea dată să fi intrat deja în ea. Apoi, Isus îi încuraja ridicând brațul Său glorios drept, iar de la acest braț a ieșit o Lumină care a cuprins grupul Advent și ei au strigat „Aleluia!” Alții

au tăgăduit cu nechibzuință Lumina din spatele lor și au zis că nu Dumnezeu îi condusesse până acolo. Lumina din spatele lor s-a stins, lăsându-le picioarele într-un întuneric desăvârșit, iar ei s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, căzând de pe cărare în lumea rea și întunecată de dedesubt.

Scrieri Timpurii, 14

Cât este de important să înțelegem rolul profetic al Strigătului de la Miezul Noptii și Lumina din Scripturi pe care a adus-o el! În numărul trecut al revistei am văzut că Satana face tot posibilul ca Adventiștii de Ziua a Șaptea să nu își ocupe mintea cu studiul istoriei Millerite și cu Strigătul de la Miezul Noptii. El știe că dacă reușește să ne împiedice să facem acest lucru, vom nega lumina din spatele nostru. Atunci picioarele noastre vor fi lăsate într-un întuneric desăvârșit, ne vom poticni și vom cădea de pe cărare în lumea rea și întunecată de dedesubt. Spiritul Profetic ne avertizează să nu uităm Calea pe care Domnul a condus istoria Poporului Advent.

“

Examinând istoria trecutului nostru, urmărind fiecare pas de înaintare până în situația noastră prezentă, pot să spun: Domnul fie lăudat! Când văd ce a înfăptuit Dumnezeu, mă simt plină de uimire și de încredere în Domnul Cristos, Conducătorul nostru. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria trecutului nostru.

Life Sketches of Ellen G. White, 196 (1902) / Evenimentele Ultimelor Zile, 72

Până acum am înțeles, cu ajutorul Domnului, rolul providențial pe care Harta 1843 l-a avut în Marea Mișcare Adventă:

- Pionierii Milleriți au publicat-o ca o împlinire a profeției din *Habacuc* 2:1-3. Astfel, ea este o Tablă pe care au fost publicate Adevărurile de temelie ale Poporului Advent.
- Spiritul Profetic își pune sigiliul de aprobare pe Adevărurile de pe Hartă, spunând că „nu ar trebui schimbată; că numerele erau întocmai cum a vrut El;”
- Totuși inspirația spune că, pe Hartă a existat o singură greșeală care a afectat mai multe cifre. Greșeala s-a datorat faptului că „**mâna Sa** a fost deasupra și a ascuns o greșeală în unele cifre, greșeală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-și ia El mâna.”
- Greșeala de pe Hartă a afectat înțelegerea Milleriților despre punctul de terminare al profețiilor de 2300 și 2520 de ani. În timp ce ei au crezut că profețiile se vor termina în primăvara anului 1844, ele s-au terminat în toamna aceluși an.

- Înțelegerea greșită a punctului de încheiere pentru aceste profeții a produs prima dezamăgire în primăvara anului 1844. Am citit că ea a fost în mod special concepută de Dumnezeu pentru a da pe față adevărații închinători.
- Odată cu dezamăgirea din primăvara anului 1844, Milleriții au început să priceapă că experiența lor a fost profetizată în *Habacuc* 2 și în *Matei* 25. În timp ce viziunea din *Habacuc* trebuia să „întârzie”, Mirele din *Matei* 25 „întârzia” și fecioarele au adormit. Experiența dezamăgirii și a confuziei ce a urmat a fost cea care a produs adormirea fecioarelor.
- Mâna Domnului s-a îndepărtat de pe cifrele ascunse ale Hărții și în vara anului 1844 greșeala a fost explicată. Explicația greșelii a venit prin Lumina Strigătului de la Miezul Noptii. Aceasta a trezit fecioarele adormite, iar în toamna anului 1844 cele credincioase au intrat cu Mirele la nuntă.

Mai mult decât atât, în afara greșelii care a provocat timpul de întârziere, doctrinele Hărții 1843 au o aprobare deplină din partea lui Dumnezeu prin Ellen White. Adevărurile de pe acea Hartă sunt valabile și astăzi, mai ales când știm că istoria se va repeta. Care sunt doctrinele prezentate de Harta 1843?

- O prezentare generală a tuturor imperiilor politice, de la Babilon până în timpul nostru, incluzând stăpânirea Catolicismului papal.
- Profeția de 2520 de ani, care se referă la timpul de împrăștiere al Poporului lui Dumnezeu printre păgâni.
- Profeția celor 2300 de seri și dimineți din Daniel 8:14, care face referire la curățirea Sanctuarului de pe 22 Octombrie 1844.
- Profețiile despre cei 1290 de ani și cei 1260 de ani, care sunt legați de „necurmatul” (păgânismul), Papalitatea și persecutarea Creștinilor din Evul Mediu.
- Profeția celor 1335 de ani din Daniel 12:12, care conținea o făgăduință minunată pentru așteptătorii Mileriți (fecioarele înțelepte) și se referă la anul 1843.
- Anii 508 și 538 d. Hr., când păgânismul (necurmatul) a fost dat jos și papalitatea începe să controleze lumea cu ajutorul puterilor lumesti.
- Anii 606, 1299 și 1449 d.Hr., toți legați de Islam și arătând luptele împotriva Romei de Est și supremației Catolice.
- Cea de-a cincia și a șasea trâmbiță, sau primul și cel de-al doilea vai, din Apocalipsa 9, care arată Islamul Arabic și Otoman și de asemenea luptele împotriva Romei de Vest.
- Cea de-a șaptea trâmbiță, sau cel de-al treilea vai, care pentru Mileriți era încă în viitor, și acum stă să fie îndeplinit în zilele noastre.

În următorul număr, vom aprofunda mai mult doctrinele prezentate pe cele două Hărți.

A DOUA TABLĂ – HARTA 1850

După terminarea timpului profetic pe 22 Octombrie 1844, pionierii Adventiști au continuat să lucreze la pilonii credinței noastre. Adevăruri precum Sanctuarul, Sabatul și starea omului în moarte au fost stabilite după acea dată.

Motivul dezamăgirii de pe 22 Octombrie nu a fost vreo interpretare greșită a datei în sine, ci înțelegerea greșită a Sanctuarului din *Daniel* 8:14. În timp ce Milleriții credeau că Sanctuarul este un simbol al pământului, acesta de fapt reprezenta Sanctuarul ceresc, în care Domnul nostru slujește. Această clarificare a început să fie făcută chiar a doua zi după dezamăgire, prin viziunea pe care Hiram Edson a primit-o:

“

Devreme, în dimineața următoare dezamăgirii de pe 22 Octombrie – Edson le-a spus câtorva prieteni care au rămas în casa sa: „Haideți să ieșim în hambar și să ne rugăm.”.

Ei au intrat în hambar, au închis ușa și au așteptat în rugăciune stăruitoare ca Lumina să răsară în mințile lor. A venit și răspunsul. Nu în timp ce erau în hambar, deși ei au avut mărturia Duhului că rugăciunile lor erau ascultate; însă la mai puțin de o oră mai târziu, în timp ce Edson și prietenul său treceau prin lanul de porumb pentru a vizita un vecin. Arthur Spalding ne povestește ce s-a întâmplat:

Aproape de jumătatea câmpului, Hiram Edson s-a oprit ca de o mână pe umărul său. Și-a întors fața către cerul cenușiu, și părea să se deschidă o priveliște către al treilea cer... El l-a văzut pe Cristos ca și marelui Mare Preot mergând din Locul Sfânt al Sanctuarului în Locul Preasfânt. ‘Și am văzut,’ scrie Edson, ‘că Marele nostru Preot, în loc să iasă din Locul Sfânt al Sanctuarului ceresc să vină pe pământ în ziua a zecea a lunii a șaptea, la sfârșitul celor 2300 de zile, El a intrat pentru prima dată în ziua aceea în a doua încăpere a Sanctuarului; și că El avea o lucrare de făcut în Locul Preasfânt înainte de a veni pe acest pământ.

Prietenul său ... ajunsese pe cealaltă parte a câmpului. La gard, s-a întors, și a strigat, ‘Frate Edson, de ce te-ai oprit?’ Edson a răspuns, ‘Domnul răspundea rugăciunilor noastre de dimineață.’ Apoi, realăturându-se prietenului său, i-a povestit despre viziune. Ei au mers pe cale, discutând subiectul, amintindu-și ce puțin au studiat Sanctuarul și reconstituind dovezile Biblice din revelație.” (Arthur Spalding, *Captains of the Host*, 94.)

Adventiștii puteau acum înțelege că Isus nu putea veni până ce lucrarea Sa ca Preot al nostru nu era terminată în cer. Când acest Adevăr important a fost împărtășit, veștile bune s-au răspândit și dezamăgirea a fost văzută pentru prima dată în adevărata ei lumină.

Advent Pioneers Biographical Sketches and Pictures, 10

După aceea, a fost introdus un alt punct doctrinar important: Sabatul. Joseph Bates, unul dintre pionierii Mișcării, a fost cel care a proclamat această lumină în grupul rămășiței Millerite:

“

În anul ce a urmat, o Lumină mai prețioasă a răsărit peste Adventiștii din Port Gibson. Joseph Bates – apostolul Sabatului – a călătorit acolo cu Solia sa despre Sabat.

Edson ... acum a primit Solia lui Bates cu bucurie, și a ținut următorul Sabat.

Dr. Hahn l-a însoțit în aceasta. Însă Crosier a spus, 'Mai bine înaintăm ușor, fraților, mai bine înaintăm ușor. Să nu pășim pe nicio scândură înainte de a ști că ne va susține.'

'Deja am încercat scândura,' a replicat Edson, 'și știu că va susține.'" (Arthur Spalding, *Captains of the Host*, 104.)

„S-ar părea,” scrie Arthur Spalding, „că grupa din Port Gibson a fost prima grupă Adventistă care s-a evidențiat cu primele două scânduri ale platformei construită în credința Adventistă de ziua a Șaptea – Sanctuarul și Sabatul.”

Advent Pioneers Biographical Sketches and Pictures, 11

Puțin mai târziu, familia White începe să păzească Sabatul:

“

În toamna anului 1846 am început să ținem Sabatul biblic, să-l propovăduim și să-l apărăm. Atenția mi-a fost atrasă în privința Sabatului pe când mă aflam în vizită la New Bedford, Massachusetts, devreme, în același an.

Mărturii, volumul 1, 75

Așadar, în perioada de după 22 Octombrie 1844, a existat din nou o dezvoltare doctrinară. Pionierii „au căutat după Adevăr ca după comori ascunse”. Tot atunci Spiritul Profeției a început să se manifeste prin persoana Ellenei White. Doctrinile revelate după 22 Octombrie 1844 au fost descoperite cu ajutorul Spiritului Profeției, întrucât dumnezeii adesea participa la întâlnirile unde pionierii cercetau Cuvântul. Atunci când întâmpinau dificultăți de netrecut din punct de vedere omenesc, tânăra Ellen era luată în viziune, iar Dumnezeu dădea o explicație pentru subiectul cercetat:

“

Mulți din poporul nostru nu înțeleg cât de trainic a fost așezată temelia credinței noastre. Soțul meu, prezbiterul Joseph Bates, părintele Pierce, prezbiterul Edson și alții, care erau pătrunzători, nobili și cinstiți, au fost printre cei care, după trecerea timpului în 1844, au căutat după Adevăr ca după comori ascunse. Eu m-am întâlnit cu ei, am studiat și ne-am rugat cu seriozitate. Adesea am rămas împreună până noaptea târziu și, uneori, întreaga noapte, rugându-ne pentru Lumină și studiind Cuvântul. Mereu și

mereu acești frați s-au adunat pentru a studia Biblia, cu scopul de a-i putea cunoaște înțelesul și a fi pregătiți să-l predice cu putere. Când ajungeau în studiul lor în punctul în care ziceau: «Nu putem face nimic mai mult!», Duhul Domnului venea asupra mea, eram luată în viziune și mi se dădea o explicație clară a pasajelor pe care le studiam, împreună cu sfaturi despre cum să lucrăm și să predicăm eficient. Astfel a fost dată lumina, care ne-a ajutat să înțelegem Scripturile în legătură cu Cristos, misiunea și preoția Sa. Mi s-a dezvăluit o linie a Adevărului, ce se întinde din acest timp până în momentul în care vom intra în cetatea lui Dumnezeu, și eu am dat altora instrucțiunile pe care Domnul mi le-a dat.” — (Special Testimonies Series, Seria B 2:56-57).

Scieri Timpurii, XXII

Lumina acestor Adevăruri descoperite a fost vestită celor dezamăgiți. Ele i-au încurajat, arătându-le că experiența lor trecută era autentică.

“

După 1849 diferiți Adventiști Sabatarieni au realizat că timpul de împrăștiere s-a terminat și timpul de strângere a început [...]

La începutul anului 1850, E.G. White a accentuat necesitatea Misiunii printre alți Adventiști însă nu printre lideri, susținând că „lucrarea noastră nu este pentru păstorii care au respins Soliile precedente, dar către cei sinceri și înșelați care sunt îndepărtați de ei.” Se pare că erau susținute întâlniri printre acești Adventiști la care participau și ne-adventiștii. Rezultatul, chiar și câțiva ne-adventiști s-au alăturat Adventiștilor Sabatarieni, astfel că în Februarie 1850 E. G. White putea raporta că în Oswego, New York, „suflete vin la Adevăr peste tot aici. Sunt aceia care nu au auzit doctrina Adventă și unii dintre ei sunt aceia care au mers să-L întâmpine pe Mire în 1844.’

Gerard Damsteegt, The Foundations of Seventh-day Adventists Message and Mission, 271

Așadar, după anii 1849-1850, Adventiștii împrăștiați și dezorientați din pricina dezamăgirii au început să fie adunați din nou. La 23 septembrie 1850, Domnul i-a arătat Ellenei White necesitatea adunării poporului Său împrăștiat:

“

La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său și că eforturile Sale trebuie iarăși dublate în acest timp al secerișului. În timpul împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în timpul secerișului, Dumnezeu Își va lega și vindeca poporul. În vremea împrăștierii, eforturile depuse pentru răspândirea Adevărului nu au avut decât un efect limitat și nu au realizat decât foarte puțin sau nimic; în timpul strângerii rămășiței însă, când Dumnezeu Și-a întins mâna pentru a-Și strânge poporul, eforturile de răspândire a Adevărului își vor avea efectul dorit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era

greșit ca cineva să facă referiri la perioada împrăștierii pentru a da exemple care să ne dirijeze acum în perioada secerișului ; căci, dacă Dumnezeu nu va face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu ar mai fi niciodată adunat. Este necesar ca Adevărurile să fie publicate într-un document, așa cum sunt predicate.

The Present Truth, 1 Noiembrie, 1850

Un rol esențial în strângerea rămășiței advente urma să îl aibă publicarea unui document. Am citit că „este necesar ca Adevărurile să fie publicate într-un document, așa cum sunt predicate”. Vom înțelege în continuare că documentul pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a proclama atât Adevărurile stabilite înainte de dezamăgire cât și clarificarea pe care a adus-o Lumina celui de-al treilea înger este **Harta 1850**. Ea este a doua Tablă profetică a Adventismului.

Pe prima Tablă profetică sunt ilustrate Adevărurile de temelie ale credinței noastre. Inspirația ne asigură că ea a fost condusă de Mâna lui Dumnezeu și nu ar trebui schimbată. Totuși, am citit că Mâna lui Dumnezeu a acoperit o singură greșeală, care mai târziu a fost corectată atunci când Mâna Sa a fost îndepărtată. Într-un alt pasaj în care Ellen White se referă la Harta 1843, sau „vechea Hartă”, citim că ea nu ar trebui schimbată „**fără inspirație**”:

“

Am văzut că Adevărul ar trebui lămurit pe Table, că tot pământul și plinătatea lui este al Domnului și mijloacele necesare nu ar trebui oprite pentru a lămuri Adevărul. Am văzut că dacă lămurim Soliile îngerești, acestea vor avea efect. Am văzut că vechea Hartă a fost condusă de Domnul, și că nu ar trebui schimbată nicio frântură din ea fără inspirație. Am văzut că cifrele de pe Hartă erau așa cum Dumnezeu dorea să fie, și că mâna Lui a fost deasupra și a ascuns o greșeală în unele cifre, încât nimeni să nu o vadă până ce mâna Lui nu s-a îndepărtat.

The Ellen G. White Letters and Manuscripts, vol 1, 243

Este important de observat că în pasajul pe care tocmai l-am citit, Spiritul Profetic accentuează „că Adevărul ar trebui lămurit pe Table” – expresie extrasă din *Habacuc* 2. Soliile îngerești erau cele care trebuiau lămurite pe Table – „am văzut că dacă lămurim Soliile îngerești, acestea vor avea efect”. Ea de asemenea se referă la Harta 1843 ca la „vechea Hartă”.

Într-adevăr, în acea vreme Domnul îi arăta Ellenei White că Adevărul **trebuie să fie săpat din nou pe Table**. „Am văzut că Adevărul ar trebui lămurit pe Table”. O nouă Hartă urma să fie publicată, iar greșeala de pe Harta 1843 a fost corectată **prin inspirație**.

În anul 1850, Dumnezeu i-a dat Ellenei White o viziune în care i-a arătat că Adevărul trebuie săpat din nou pe Table. Ei trebuiau să publice o nouă Hartă profetică sub conducerea Duhului Sfânt. Ellen White relatează această viziune într-

o scrisoare din 1 Noiembrie 1850, adresată fratelui și sorei Loveland din Johnston, Vermont:

“

Luni ne-am întors la Dorchester unde locuiește dragul nostru frate Nichols și familia lui. Acolo, în timpul nopții, Dumnezeu mi-a dat o viziune foarte interesantă, majoritatea căreia o veți vedea în revistă. Dumnezeu mi-a arătat necesitatea publicării unei Hărți. Am văzut că era necesară și că Adevărul lămurit pe Table va avea mult efect și va aduce suflete la cunoașterea Adevărului.

Manuscrise Publicate, vol 15, 210

Fratele Otis Nichols urma să fie editorul Hărții 1850. Acest document a avut un rol la fel de important ca și „vechea Hartă”, întrucât a adus multe suflete la cunoașterea Adevărului. În Postscriptum-ul scrisorii din 1 noiembrie 1850, James White adaugă câteva cuvinte:

“

Dragii mei frate și soră Loveland,
Sper să vă trimit câteva reviste curând. Harta este executată în Boston. Dumnezeu este în ea. Fratele Nichols are responsabilitatea ei.

Doresc să vă văd, însă nu văd cum am putea să plecăm de aici acum. Vreau să vă zic vouă tuturor, urmași Lumina dată la Sutton. Amin. Fiți tari! Multă dragoste fiecărui suflet dedicat din micul vostru grup.

James White.

Manuscrise Publicate, vol 15, 213

Într-o scrisoare datată pe 27 Noiembrie 1850, Ellen White vorbește din nou despre publicarea Hărții.

“

Următoarea noastră Conferință a fost în Fairhaven. Fratele Bates și soția au fost prezenți. A fost o întâlnire destul de bună. La întoarcerea noastră la fratele Nichols, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat că Adevărul trebuie să fie lămurit pe Table, și că îi va ajuta pe mulți să se decidă pentru Adevărul celor trei Solii Îngerești, cu primele două săpate pe Table.

Am văzut de asemenea că era la fel de necesar ca documentul să fie publicat cât și ca solii să meargă, pentru că solii au nevoie de un document care să conțină Adevărul prezent pe care să îl ia cu ei, și să-l pună în mâinile acelor care ascultă, iar astfel Adevărul nu va păli din minte; de asemenea, am văzut că documentul va ajunge acolo unde solii nu vor putea să ajungă.

Manuscrise Publicate, vol 16, 207

Este foarte clar acum că Harta 1850 a luat ființă ca urmare a viziunilor pe care Ellen White le-a primit despre acest subiect. Harta conținea Adevărul prezent, întrucât atunci când se referă la necesitatea publicării ei, Ellen White menționează că „solii au nevoie de un document **care să conțină Adevărul prezent** pe care să îl ia cu ei”. În acest document sunt publicate toate doctrinele Hărții 1843, cu adăugarea celor care s-au clarificat după 22 octombrie 1844 – **Sanctuarul și a treia Solie îngerească.**

Spre deosebire de Harta 1843, despre noua Hartă nu se spune că mâna Domnului ar fi acoperit vreo greșală în unele cifre. Din contră, Domnul i-a arătat Ellenei White că până și ilustrațiile de pe Hartă sunt așa cum a dorit El. În timp ce alții se îndeletniceau cu publicarea altor hărți, Dumnezeu le arată că Harta rânduită de El este cea publicată de fratele Nichols.

“

Am văzut chestiunea cu făcutul hărților ca fiind total greșită. A început cu fratele Rhodes și a fost urmată de fratele Case. Au fost cheltuite mijloace în producerea de hărți și imagini stângace și dezgustătoare care să-i reprezinte pe îngeri și pe gloriosul Isus. Am văzut că asemenea lucruri îi erau neplăcute lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu era în publicarea Hărții de fratele Nichols. Am văzut că există o profeție despre această Hartă în Biblie, și dacă această Hartă este concepută pentru poporul lui Dumnezeu, ea este suficientă și pentru unul și pentru altul; iar dacă cineva ar fi avut nevoie de o nouă hartă tipărită la o scară mai mare, el deja are tot ce îi trebuie.

Am văzut că era un simțământ neliniștit, tulburat, nemulțumit, nerecunoscător în fratele Case, care dorea o altă hartă. Am văzut că aceste hărți pictate aveau un efect rău asupra adunării. Provocau un spirit de ușurătate, amuzament și ridicol în întâlnire.

Am văzut că Hărțile rânduite de Dumnezeu aveau un impact favorabil asupra minții, chiar și fără o explicație. Este ceva ușor, minunat și ceresc în reprezentările îngerilor de pe hărți. Minte este condusă aproape pe nesimțite la Dumnezeu și la cer. Însă celelalte hărți care au fost publicate dezgustă mintea și o provoacă să se preocupe mai mult de pământ decât de cer. Imaginile reprezentând îngerii arată mai mult a demoni decât a ființe cerești. Am văzut că hărțile i-au ocupat mintea fratelui Case zile și săptămâni întregi, când el ar fi trebuit să caute înțelepciune divină de la Dumnezeu, și trebuia să fi crescut în darurile Duhului și în cunoașterea Adevărului.

Manuscrise Publicate, vol 13, 359

“

Cea de-a treia Solie îngerească trebuie să fie lămurită printr-o Hartă

În mijlocul lunii Septembrie, James White a pus deoparte publicarea *Advent Review*, pentru că trebuia să participe la Conferințe în Sutton, Vermont din 26 până în 29 Septembrie; în Topsham, Maine 12 și 13 Octombrie; și în Fairhaven, Massachusetts, 19 și 20 Octombrie. Familia White nu putea să viziteze Massachusetts fără să petreacă puțin timp în căminul lui Otis Nichols în Dorchester, lângă Boston. Așa că luni, la o zi după conferința din Fairhaven, și-au făcut drum într-acolo. În acea noapte, în timp ce era acasă la un bărbat a cărui îndeletnicire era litografia, Ellenei White i-au fost date instrucțiuni în viziune. Ea a scris despre aceasta către Ruben Loveland și soția sa, pe care i-a întâlnit recent într-o vizită la Vermont:

‘Acolo, noaptea, Dumnezeu mi-a dat o viziune foarte interesantă, mare parte din ea vei putea să o vezi în scrisoare.’ Scrisoarea 26, 1850.

În scrisoarea sa către familia Hastings, ea a intrat în mai multe detalii legate de viziune și chemarea pentru un pas înainte în proclamarea celei de-a treia Solii Îngerești:

‘La întoarcerea noastră la fratele Nichols, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat faptul că Adevărul trebuie să fie săpat pe Table, și că îi va ajuta pe mulți să ia o decizie pentru Adevărul celui de-al treilea înger, cu ceilalți doi fiind săpați pe Table.’

În viziune i-a fost arătat de asemenea ceea ce i-a dat lui James White curaj să continue publicarea:

‘Am văzut de asemenea că era la fel de necesar ca documentul să fie publicat cât și ca solii să meargă, pentru că solii au nevoie de un document pe care să îl ia cu ei care să conțină Adevărul prezent, și să-l pună în mâinile acelor care ascultă, iar astfel Adevărul nu va păli din minte; de asemenea, am văzut că documentul va ajunge acolo unde solii nu vor putea să ajungă.’

Lucrarea pentru noua Hartă a început imediat și ne-a fost dată oportunitatea să spunem fraților despre ea în ediția Adevărul Prezent pe care James a publicat-o următoarea lună:

‘Harta. O Hartă cronologică a viziunilor lui Daniel și Ioan, elaborată pentru a ilustra în mod clar Adevărul prezent, este acum litografiată sub grija fratelui Otis Nichols, din Dorchester, Massachusetts. Aceia care propovăduiesc Adevărul prezent vor fi ajutați în mod minunat de ea. Mai multe informații despre Hartă vor fi date în continuare.’ *Present Truth (Adevărul Prezent)*, Noiembrie, 1850.

Până către sfârșitul lui ianuarie, 1851, Harta era gata și vândută pentru \$2. James White era foarte încântat cu ea și o oferea gratuit către ‘aceia pe care Dumnezeu i-a chemat să dea Solia celui de-al treilea înger.’ *Review and Herald*, Ianuarie, 1851.” Câteva donații generoase au ajutat la întâmpinarea cheltuielilor de publicare.

O schimbare marcată și semnificativă în fluxul contribuțiilor

Răsfoind paginile publicațiilor și examinând cu atenție scrisorile existente dinspre anul 1850 către 1851 ne este revelată o schimbare hotărâtă în fluxul contribuțiilor așa cum este legată de biserica în formare. În timp ce în 1849 sau la începutul anului 1850 James sau Ellen White își puteau exprima mulțumirea în scris pentru primirea \$1 la ajutorul cauzei, în Ianuarie, 1851, James a putut să publice o listă cu contribuțiile semnificative pentru publicarea ‘Hărții’:

Frații din Connecticut au plătit \$40; David Arnold, \$5; A. R. Morse, \$10; Harvey Childs, \$5; Reuben Loveland, \$5.—Ibid.

‘Două săptămâni mai târziu a declarat că Otis Nichols a contribuit cu \$75.

Ellen G. White: The Early Years: 1827-1862, volumul 1, 184-186.

După publicarea celei de-a doua Table a lui Habacuc, ceata Adventă este anunțată prin publicațiile pionierilor despre Harta 1850 și despre importanța ei:

“

Harta. O Hartă cronologică a viziunilor lui Daniel și Ioan, elaborată pentru a ilustra în mod clar Adevărul prezent, este acum litografiată sub grija fratelui Otis Nichols, din Dorchester, Massachusetts. Aceia care propovăduiesc Adevărul prezent vor fi ajutați în mod minunat de ea. Mai multe informații despre Hartă vor fi date în continuare.

Present Truth (Adevărul Prezent), Noimebrie, 1850

“

Harta este acum gata. Noi credem că frații vor fi foarte încântați cu ea, și va fi un mare ajutor în definirea poziției noastre prezente

Review and Herald, Ianuarie 1851. Tema Numărul 4

“

Cât despre Hartă, suntem foarte încântați cu aranjamentul Hărții, și cu execuția lucrării: de asemenea suntem satisfăcuți pentru că va fi un mare ajutor pentru aceia care învață Adevărul prezent, și se va dovedi o binecuvântare pentru turma împrăștiată.

Review and Herald, Ianuarie 1851. Publicația numărul 5

“

Noua hartă, publicată de fratele Otis Nichols în 1850, s-a dovedit a fi un mare ajutor în examinarea dovezilor poziției noastre și în predicarea acestora altora. O prețuim ca pe o comoară. Este valoroasă, pentru că ilustrează într-un mod frumos cele mai sublime și importante Adevăruri din Apocalipsa, care sunt în mod special aplicabile timpului prezent. Aceia care doresc să obțină această Hartă să se adreseze lui Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.

Review and Herald, 9 Decembrie, 1851

Așadar, Harta 1850 a fost documentul pe care Dumnezeu l-a folosit pentru definirea poziției doctrinare a pionierilor adventiști. În pasajele pe care tocmai le-am citit, pionierii scriu despre Hartă ca fiind o sursă în care se găsește Adevărul prezent. Ea a fost condusă de mâna Domnului întocmai cum a fost vechea Hartă. Ellen White primește o viziune despre publicarea ei, în care afirmă „că Dumnezeu era în publicarea Hărții de fratele Nichols. Am văzut că există o profeție despre această Hartă în Biblie”. Atât Harta 1843, cât și cea 1850, au fost o împlinire a viziunii din *Habacuc* 2:1-3. Prin publicarea Hărții 1850, greșeala de pe vechea Hartă a fost corectată prin inspirație.

IMPORTANȚA CELOR DOUĂ HĂRȚI PROFETICE ASTĂZI

Ce relevanță au aceste două documente astăzi? Spiritul Profetic ne spune că atât Harta 1843, cât și cea din 1850 au fost o împlinire a prorociei din *Habacuc 2*:

“

Și DOMNUL mi-a răspuns și a zis: Scrie viziunea și lămurește-o pe Table, ca să fugă cel ce o citește. Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia.

Habacuc 2:2-3

Așadar, putem spune că cele două Hărți profetice sunt cele două Table ale lui Habacuc. Este foarte interesant că aceste două Table au intrat în istorie la începutul Israelului spiritual. De aceea, ele sunt prefigurate de cele două Table care au intrat în istorie la începutul Israelului literal. Cele două Table profetice sunt pentru noi ceea ce erau cele două Table ale Legii pentru evrei. Ele sunt temelia credinței Israelului spiritual, după cum cele două Table ale Legii erau temelia credinței Israelului literal. Bineînțeles că prin această afirmație nu diminuăm în vreun fel importanța celor două Table ale Legii. Poruncile lui Dumnezeu date evreilor din vechime au fost incluse și în cele două Table ale Israelului modern. Pe Harta 1850 găsim Lumina celui de-al treilea înger, care proclamă „Poruncile lui Dumnezeu și Credința lui Isus”. (*Apocalipsa 14:12*). Tot acolo găsim Lumina Sanctuarului care include Chivotul Mărturiei, în care se găsesc cele două Table ale Legii.

Adevărurile săpate pe Tabla din 1843 sunt numite de Spiritul Profetic „platforma” și „Stânca Veacurilor”, „temelia Credinței”. Suntem avertizați să nu introducem nicio doctrină care să strice această platformă:

“

Avertizarea a venit: Nimic nu trebuie să fie introdus care să strice temelia Credinței pe care am tot construit de când Solia a venit în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această Solie, și de atunci tot stau înaintea lumii, fidelă Luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu ne propunem să ne dăm jos picioarele de pe platforma pe care au fost plasate în timp ce zi de zi L-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, cerând Lumină. Credeți că aș putea să renunț la Lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea stă ca Stânca Veacurilor. M-a tot ghidat încă de când a fost dată.

Review and Herald, 14 Aprilie, 1903

Chiar dacă ne place sau nu, Adevărurile de pe Harta 1843 sunt Adevărurile fundamentale ale Adventismului. Multora le place să creadă că ele au fost corecte doar în contextul istoric și la nivelul cunoștințelor Milleriților. Cu alte cuvinte, pentru câtă istorie, arheologie și limbi Biblice vechi știau ei, s-au descurcat binișor în veacul acela. „La urma urmei” – spun unii – „nu au fost ei dezamăgiți tocmai pentru că nu au interpretat corect profețiile?” Oh, cât de greșite sunt aceste idei! Oamenii care merg pe această cărare îndepărtează poporul lui Dumnezeu de la cărările cele vechi și îl îndeamnă să meargă „pe o cale neumblată”:

“

Pentru că poporul Meu M-a uitat, ei au ars tămâie deșertăciunii care i-au făcut să se poticnească pe căile lor de la Cărările străvechi, pentru a umbla pe cărări, pe o cale neumblată;

Ieremia 18:15

Cei care își permit să renunțe chiar și la o parte din Adevărurile pe care Dumnezeu și-a pus sigiliul de aprobare în acea perioadă, își dau picioarele jos de pe Stânca Veacurilor și își zidesc casa pe nisip, iar când „a căzut ploaia și au venit șuvoaiele și au suflat vânturile și au bătut peste casa aceea; și a căzut și prăbușirea ei a fost mare.” (*Matei 7:27*).

“

De Stânca, cea care te-a născut, tu ai uitat și nu ți-ai adus aminte de Dumnezeul, care te-a format.

Deuteronom 32:18

Spiritul profetic ne spune cu claritate că noi nu avem o solie nouă de dat:

“

Dumnezeu nu ne dă o nouă solie. Noi trebuie să proclamăm Solia care în 1843 și 1844 ne-a scos afară din biserici. Avem nevoie de Duhul Sfânt ca să aprindă în inimile noastre zelul și stăruința care erau atunci văzute printre oamenii lui Dumnezeu. Îi mulțumesc Domnului că încă trăiesc câțiva care își pot aminti acele zile, și care știu despre ce vorbesc.

Review and Herald, 19 Ianuarie, 1905

Nu există o nouă solie în afară de cea prin care Milleriții în anii 1843 și 1844 au fost dați afară din biserici. Ce Solie era aceea? Prin ce erau oamenii redeșteptați

în trecut? 300 de predicatori Mileriți având Harta 1843 în bagajul lor, o agățau și predicau adevărurile ei. Exact aceeași Solie trebuie predicată de noi astăzi. Dar dacă nu înțelegem „Lumina” pe care Dumnezeu în trecut ne-a încredințat-o, cum ne putem noi aștepta ca El să ne trimită mai multă „Lumină” astăzi? Astăzi există o nouă dezvoltare a Adevărului, însă noi nu o vom înțelege dacă negăm sau neglijăm Adevărurile vechi ale Adventismului – pentru că Lumina nouă are ca temelie Adevărurile vechi.

În fiecare generație se poate vedea o nouă dezvoltare a Adevărului, a Soliei adresate de Dumnezeu oamenilor din acea generație. Toate Adevărurile vechi sunt esențiale, iar Adevărurile noi nu sunt independente față de cele vechi, ci sunt o continuare, o descifrare a lor. Numai când Adevărurile cele vechi sunt înțelese, numai atunci le putem pricepe pe cele noi. Când Domnul Cristos a dorit să prezinte ucenicilor Săi adevărul cu privire la învierea Sa, El „a început de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit în toate Scripturile ce era cu privire la El.” Luca 24, 27. Dar Lumina care strălucește din proaspăta desfășurare a Adevărului, este aceea care glorifică vechile Adevăruri. Cel care respinge sau neglijează pe cele noi, în realitate nu cunoaște nici pe cele vechi. Pentru el, ele își pierd puterea lor vitală și devin numai o formă lipsită de viață. [...]

Parabolele Domnului Cristos, 127

Așadar, cea mai eficientă metodă prin care vrăjmașul împiedică dezvoltarea Adevărului în Poporul Advent este să îi facă pe oameni să nege sau să ignore Adevărurile de temelie. Astfel, el poate să împiedice Lumina Ploii Târzii, care va pregăti fecioarele înțelepte „să stea în aceste zile din urmă”.

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților și surorilor noastre de la lucrarea pregătirii unui popor care să stea în aceste zile din urmă. Sofismele lui urmăresc să abată mințile de la primejdiile și datoriile acestui timp. Ei nu dau nicio prețuire Luminii pe care Cristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan, pentru poporul Său. Ei învață că scenele de dinaintea noastră nu sunt destul de importante spre a le da o atenție deosebită. Ei fac fără efect Adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa din trecut, dându-i în schimb o știință falsă.

„Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea.»” (Ieremia 6, 16). Nimeni să nu caute să înlăture temeliiile Credinței noastre — temelii care au fost puse la începutul lucrării noastre, prin cercetare cu rugăciune a Cuvântului și prin descoperire. Pe aceste temelii am clădit noi de cincizeci de ani încoace. Oamenii își pot închipui că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai puternică decât cea care a fost pusă. Însă aceasta este o mare amăgire. O altă temelie decât cea pusă nu poate fi așezată de niciun om.

În trecut, mulți s-au apucat să clădească o nouă credință, să statornicească principii noi. Însă cât a dăinuit clădirea lor? A căzut degrabă, căci nu era întemeiată pe Stâncă.

Primii ucenici n-au avut ei oare de întâmpinat zisele oamenilor? N-au ascultat ei învățăturile false și apoi, după toate, au stat tari și au zis: „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă”? (1 Corinteni 3, 11). Deci, noi trebuie să ne păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început. Cuvinte puternice au fost trimise de Dumnezeu și de Cristos acestui popor, scoțându-l din lume, punct cu punct, la Lumina cea clară a Adevărului prezent. Cu buze atinse cu focul sfânt, servii lui Dumnezeu au vestit Solia. Declarația divină și-a pus sigiliul pe temeinicia Adevărului vestit.

Mărturii, vol 8, 296-297

Cât de clar se vede acum lucrarea arhiamăgitorului de a îndepărta Poporul Advent de la temeliiile Credinței lui. Am citit că „declarația divină și-a pus sigiliul pe temeinicia Adevărului vestit”. Într-adevăr, declarația divină a Ellenei White și-a pus sigiliul de aprobare pe temeinicia Adevărului vestit prin cele două Hărți profetice. Ele sunt niște semne de aducere aminte pentru poporul nostru, prin care mintea noastră ar trebui să fie condusă la istoria solemnă a exodului Millerit. Însă vrăjmașul lucrează astăzi la fel cum a lucrat și în istoria Israelului antic. El face tot posibilul să îndepărteze mintea fraților și surorilor noastre de la aceste semne de aducere aminte. Pe mulți îi face să se îndepărteze de la Adevărurile profetice descoperite în acea istorie, și să clădească pe o altă temelie. Procedul folosit de diavol este destul de simplu și din păcate teribil de eficient. Întâi i-a făcut pe cât mai mulți adventiști să ignore studiul istoriei Millerite și a profețiilor legate de acea istorie. Ignorând studiul acestor subiecte, frații noștri au ajuns să nu mai realizeze importanța lor vitală. Majoritatea nu mai crede că o cunoaștere temeinică a istoriei Millerite, a profețiilor din Daniel și Apocalipsa este necesară pentru mântuire. Credința multora a devenit superficială, s-a îndepărtat pe nesimțite de la cărările cele vechi și se bazează mai mult pe sentimente plăcute decât pe o cunoaștere a lui Dumnezeu și a procedeelelor Sale din istoria profetică. Odată ajuns în acest punct, lui Satan îi va fi teribil de ușor să introducă în Adventism interpretări ale profețiilor ce se contrazic cu Adevărurile Millerite pe care Domnul și-a pus sigiliul prin penița Ellenei White. De vreme ce aproape nimeni nu mai cercetează profețiile millerite și nu mai conștientizează importanța lor, frații noștri nu vor mai putea să distingă Adevărul de rătăcire. Nemaicunoscând Adevărurile cele vechi, nu vor avea cu ce să testeze Adevărurile noi. Astfel, foarte mulți pastori și teologi cred și prezintă interpretări ce contrazic Adevărurile de temelie, și aproape nimeni din biserică nu recunoaște că acele interpretări sunt eretice, că strică temelia Credinței poporului nostru. Spiritul Profetic ne-a avertizat chiar despre acest proces de apostazie:

Orice întrebare pe care Satana o poate ridica în minte pentru a crea îndoieli cu privire la marea istorie a călătoriilor trecute ale poporului lui Dumnezeu, va fi pe placul maiestății sale satanice și este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Veștile apropiatei veniri a Domnului în lumea noastră cu putere și cu mare slavă sunt adevărate, și din 1840 până în 1844, multe voci au fost ridicate în această proclamare.

Toți cei care nu au trecut prin acea experiență, care nu au avut o experiență personală atunci când necesitatea cunoașterii Adevărului pe măsură ce acesta se desfășura înaintea lor era vitală, în loc să dărâme în bucăți clădirea care a fost zidită pe interpretarea profețiilor, ar trebui, cu toată smerenia, să se alinieze și să lucreze în armonie cu aceia a căror voci sunt acum reduse la tăcere de moarte, și cu lucrătorii care se află încă în viață. Treceți în linie! Dați ascultare ordinelor Comandantului mântuirii voastre și duceți mai departe Mărturia Luminii pe care Domnul a revărsat-o asupra lumii în Soliile pentru aceste zile din urmă! Țineți pasul cu Comandantul vostru!

Felul în care a procedat Dumnezeu cu poporul Său ar trebui repetat adesea. El a lucrat asemenea unui Dumnezeu făcător de minuni. El i-a botezat cu Duhul Sfânt pe solii Săi aleși. Este necesar ca istoria trecută a cauzei lui Dumnezeu să fie adusă adesea înaintea poporului, tineri și bătrâni, astfel ca ei să se familiarizeze cu ea. Cât de des a așezat Domnul semne de aducere aminte despre felul în care a lucrat El cu Israelul antic, ca nu cumva aceștia să uite istoria trecutului lor! Cristos, conducătorul lor invizibil, i-a poruncit lui Moise să facă cântece din istoria acestor evenimente pentru ca cei din poporul Israel să poată să-i învețe pe copiii lor aceste cântece.

Este amăgirea lui Satana aceea de a abate mintea de la aceste lucruri și a o ține angajată în conversații nefolositoare, pentru ca Adevărul Domnului și puterea manifestată de El în procedeele Sale cu poporul Său să fie privite ca niște lucruri care aparțin de trecut și să fie alungate din memoria lor. Dar suntem sfătuiți să ne amintim zilele de la început „după care ați fost luminați, și ați dus o mare luptă de suferințe”.

Căile lui Dumnezeu și planurile Lui au fost făcute cunoscute poporului Său din vechime. Ei trebuiau să adune semne de aducere aminte și să le așeze acolo unde să le fie la vedere. Erau depuse eforturi speciale pentru a le păstra, astfel ca atunci când copiii urmau să-i întrebe pe părinții lor ce însemnau acele lucruri, aceștia să le poată repeta întreaga istorie. Astfel, procedeele providențiale, bunătatea și mila imensă a lui Dumnezeu în grija Sa și în eliberarea poporului Său, urmau să fie păstrate ca un subiect viu.

Dacă aceste lucruri ar constitui subiectul de conversație pentru credincioșii de azi, aceasta le-ar întări mult credința și ar adăuga la creșterea lor spirituală printr-o cunoaștere a lui Dumnezeu și a căilor Sale. Satana este bucuros să facă ca mintea să fie preocupată de lucruri neînsemnate și conversațiile să fie asupra unor lucruri lipsite de importanță, în timp ce aceste minunate semne de aducere aminte ale lui Dumnezeu, manifestări ale puterii Sale, sunt pierdute din vedere. Acesta este motivul pentru care atât de mulți și-au pierdut dragostea dintâi.

Manuscrise Publicate, vol 9, 134-135

„Acesta este motivul pentru care atât de mulți și-au pierdut dragostea dintâi”. Pentru că am permis vrăjmașului să ne îndepărteze de la istoria sacră a bisericii Advente, ne-am pierdut dragostea dintâi. Prin îndepărtarea profețiilor din bisericile adventiste, flacăra Cuvântului Domnului abia mai pâlpâie, ori s-a stins demult. Spiritul Profetic spune:

“

Cartea lui Daniel și Apocalipsa trebuie să fie studiate, precum și celelalte profeții din Vechiul și Noul Testament. Să fie Lumină, da, să fie Lumină în casele voastre. Trebuie să ne rugăm pentru aceasta. Duhul Sfânt, care luminează paginile Sfinte, ne va da pricepere, ca să putem cunoaște Adevărul...

Este nevoie de un studiu mai amănunțit al Cuvântului lui Dumnezeu, îndeosebi al cărților Daniel și Apocalipsa, căroră trebuie să li se acorde o atenție mai mare decât oricând înainte în istoria lucrării noastre. Poate că avem mai puține de spus în anumite domenii legate de puterea romană și papalitate, dar trebuie să atragem atenția la cele scrise de profeți și apostoli sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Atât în inspirarea profeției, cât și în descrierea evenimentelor, Duhul Sfânt a înfățișat lucrurile în așa fel încât să ne învețe că slujitorul omenesc trebuie să fie ascuns în Cristos, iar Domnul Dumnezeu cerului să fie înălțat împreună cu Legea Sa. Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor prezentate acolo. Priviți la oamenii de stat, la consiliile și armatele puternice și vedeți cum a lucrat Dumnezeu pentru a înjosi mândria oamenilor și pentru a doborî la pământ slava omenească...

Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei, 116

Prin studiul profețiilor va exista o reînviore în Poporul Advent:

“

Să dedicăm mai mult timp pentru studiul Bibliei. Noi nu înțelegem Cuvântul așa cum ar trebui. Cartea Apocalipsa începe cu un îndemn de a înțelege învățătura pe care o conține. Dumnezeu declară: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape.” Când vom înțelege ce înseamnă această Carte pentru noi, ca popor, în mijlocul nostru se va vedea o mare înviore. În ciuda îndemnului care ne-a fost adresat, de a cerceta și de a studia această Carte, noi nu înțelegem pe deplin învățăturile ei.

Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei, 113

În trecut, profețiile din *Daniel* și *Apocalipsa* au fost considerate de învățați ca fiind sigilate. Ei pretindeau că nu este posibil să cunoaștem interpretarea acestor profeții. Mai mult decât atât, pastorii încercau să-i descurajeze pe enoriași din a mai încerca să cerceteze profețiile. Aceasta era starea de lucruri în vremea când

William Miller și-a început lucrarea. Spiritul Profetic ne vorbește despre starea poporului lui Dumnezeu în vremea lui William Miller:

“

Dar bisericile, în general, n-au primit avertizarea. Slujitorii lor, care erau străjeri „asupra casei lui Israel” și care ar fi trebuit să fie primii în cunoașterea semnelor venirii lui Isus, n-au învățat Adevărul nici din Mărturia profeților și nici din emnele timpurilor. Pentru că nădejdiile și ambițiile pământești le umpluseră inimile, iubirea față de Dumnezeu și credința în Cuvântul Său s-au răcit. Iar când a fost prezentată doctrina Adventă, ea n-a făcut decât să trezească prejudecățile și necredința lor. Faptul că Solia era, într-o mare măsură, predicată de laici a fost folosit ca argument împotriva ei. Ca și în vechime, Mărturia lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu a fost întâmpinată cu întrebarea: „A crezut vreunul din conducători sau farisei?” Și văzând cât de grea era sarcina de a combate argumentele scoase din perioadele profetice, mulți descurajau studiul profețiilor, învățând că aceste Cărți profetice erau pecetluite și nu puteau fi înțelese. Mulțimile, încrezându-se orbește în pastorii lor, au refuzat să asculte avertizarea; și alții, deși convingși de Adevăr, nu îndrăzneau să-l mărturisească spre a nu fi „scoși afară din Sinagogă”. Solia pe care Dumnezeu o trimisese pentru încercarea și curățirea bisericii a descoperit cu toată siguranța cât de mare era numărul acelor care își lipiseră sentimentele de acest pământ, mai mult decât de Cristos. Legăturile care-i țineau prinși de pământ erau mai puternice decât atracțiile cerului. Ei au ales să asculte de glasul înțelepciunii omenești și s-au îndepărtat de Solia Adevărului venită să cerceteze inima.

Tragedia Veacurilor, 380

În timp ce Dumnezeu desigila cărțile *Daniel* și *Apocalipsa*, bisericile protestante erau testate. Am citit că Solia Millerită fusese trimisă „pentru încercarea și curățirea bisericii”. Astfel, în urma proclamării ei, se formau două categorii de închinători. Primii se încredeau în puterea omenească și susțineau că profețiile nu pot și nici nu trebuie înțelese, iar a doua categorie era sfințită prin Adevăr, renunțând la această lume în favoarea Adevărului prezent.

Despre Harta 1843 am citit că „a fost dirijată de **mâna Domnului** și că nu ar trebui schimbată.” Adevărurile profetice ilustrate pe acel document au fost desigilate de Însuși Dumnezeu. „**Mâna lui Dumnezeu** a retras de pe aceste fragmente ale Cuvântului Său vălul de mister aparent care i-a împiedicat pe mulți să-l ridice.”

“

În trecut, profesorii au declarat că *Daniel* și *Apocalipsa* sunt cărți sigilate, iar oamenii s-au îndepărtat de ele. Mâna lui Dumnezeu a retras de pe aceste fragmente ale Cuvântului Său vălul de mister aparent care i-a împiedicat pe mulți să-l ridice. Însuși numele de „*Apocalipsa*” se află în contradicție cu declarația că este o carte sigilată.

„Apocalipsa” înseamnă descoperirea unui lucru important. Adevărurile din această Carte le sunt adresate celor ce trăiesc în zilele din urmă. Cortina este dată la o parte, iar noi stăm în fața obiectelor sacre din Locul Sfânt. Să nu rămânem afară, ci să intrăm, nu cu gânduri nepăsătoare și lipsite de respect, nu cu pași grăbiți, ci cu respect și cu teamă sfântă. Ne apropiem de timpul când trebuie să se împlinească profețiile Cărții Apocalipsa.

Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei, 113

Este deci datoria noastră să păstrăm vie în minte moștenirea profetică a Adventismului. Deși vrăjmașul ne îndeamnă să ne abatem pașii spre o cale străină și să ne dăm jos picioarele de pe temelia Credinței Advente, noi trebuie să ascultăm de îndemul profetic:

“

Astfel spune DOMNUL: Stați pe căi și vedeți și întrebați de cărările cele vechi, unde este calea bună; și umblați în ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Ieremia 6:16

Adevărurile ilustrate pe cele două Hărți profetice au fost conduse de Mâna lui Dumnezeu. Doctrinile pe care le prezintă sunt absolut corecte, cu excepția greșelii de pe Harta 1843 ce a fost acoperită în mod special de către Dumnezeu și a fost descoperită mai târziu prin inspirație. Aceste Adevăruri sunt cărările cele vechi ale Adventismului, spre care ar trebui să ne îndreptăm din nou. Să nu uităm că:

“

Dumnezeu nu ne dă o nouă Solie. Noi trebuie să proclamăm Solia care în 1843 și 1844 ne-a scos afară din biserici. Avem nevoie de Duhul Sfânt ca să aprindă în inimile noastre zelul și stăruința care erau atunci văzute printre oamenii lui Dumnezeu. Îi mulțumesc Domnului că încă trăiesc câțiva care își pot aminti acele zile, și care știu despre ce vorbesc.

Review and Herald, 19 Ianuarie 1905

Putem observa că asemănările dintre cele două Table antice și moderne sunt izbitoare:

ASEMĂNĂRI	CELE DOUĂ TABLE ALE LEGII	CELE DOUĂ TABLE PROFETICE
Sunt numite „ Table ”	<i>Exodul</i> 24:12, 31:18, 32:15.	Habacuc 2:2-3; Manuscrise Publicate, vol 16, 207 Tragedia Veacurilor, 392 James White, <i>The Present Truth</i> , vol 1, Aprilie 1850.
Sunt produse de mâna lui Dumnezeu	<i>Exod</i> 32:16.	Scieri Timpurii, 74; Manuscrise Publicate, vol 13, 359
Conțin temelia Crediinței Israelului literal/spiritual	Scieri Timpurii, 215.	<i>Review and Herald</i> , 14 Aprilie, 1903; Scieri Timpurii, XXII; <i>Mărturii</i> , vol 8, 298-299;
Au fost date în timpul exodului Israelului literal/spiritual	În ziua Cincizecimii, la muntele Sinai. Tragedia Veacurilor, 457.	În 1842 și 1850. Tragedia Veacurilor, 457.

Importanța Hărților profetice mai este accentuată și de repetarea istoriei millerite în generația noastră. Întreita Solie proclamată atunci va fi reînviată astăzi. Mai devreme am citit din inspirație că pe cele două Hărți sunt prezentate cele trei Solii îngerești. Harta 1850 era folosită de pionierii Adventiști care proclamau aceste Solii. Este datoria noastră să prezentăm întreita Solie îngerească fraților noștri care se află în întuneric exact așa cum a fost ea dată în timpul Milleriților:

Proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia Solii îngerești a fost localizată în timp de Cuvântul inspirat. Nicio iotă nu trebuie schimbată. În același fel în care nici autoritatea omenească nu are dreptul de a înlocui Vechiul Testament cu Noul Testament, nu are dreptul de a schimba localizarea temporală a acestor Solii. Vechiul Testament este Evanghelia în imagini și simboluri, iar Noul Testament este Evanghelia în conținut. Amândouă sunt la fel de importante. Vechiul Testament ne prezintă învățăturile ca și cum ar fi rostite de Domnul Cristos; ele nu și-au pierdut nicicum puterea. Prima și cea de-a doua Solie au fost date în 1843, respectiv 1844, iar acum ne aflăm în timpul proclamării celei de a treia; dar toate trei trebuie proclamate în prezent. Întocmai ca și în trecut, este la fel de crucial acum ca aceste Solii să fie din nou prezentate aceluia care caută Adevărul. Atât prin scris, cât și prin viu grai, noi suntem datori să proclamăm aceste Solii în această ordine și să arătăm cum se împlinesc profețiile pentru a duce la Solia celui de-al treilea înger. A treia Solie nu poate exista fără primele două. Noi suntem datori să prezentăm aceste Solii în publicațiile și intervențiile noastre orale, arătând în Lumina istoriei profetice lucrurile care au fost și cele care au să vină.

Sfaturi către Editori, 26

Un argument că istoria Millerită se repetă astăzi este repetarea celor trei Solii îngerești:

“

Puterea care i-a trezit pe oameni atât de tare în Mișcarea de la 1844 se va manifesta iarăși. Întreita Solie îngerească va merge înainte nu într-un ton șoptit, ci cu voce tare.

Mărturii, volumul 5, 252

“

Prima, cea de-a doua și cea de-a treia Solie îngerească se vor repeta.

Review and Herald, 31 Octombrie, 1899

Pentru a înțelege semnificația lor, trebuie să mergem și să studiem documentele despre care Spiritul Profetic spune că prezintă cele trei Solii îngerești. Aceste documente sunt cele două Hărți profetice despre care am vorbit.

Repetarea întreitei Solii va fi făcută prin lucrarea Îngerului din Apocalipsa 18. În lumina Acestuia, „Lumina tuturor celor trei Solii este combinată”:

“

Dumnezeu a dat Soliilor din Apocalipsa 14 locul lor în linia profeției, și lucrarea lor nu va înceta până la finalul istoriei acestui pământ. Prima și cea de-a doua Solie îngerească sunt încă Adevăr pentru acest timp, și vor merge în paralel cu aceasta care urmează. Cel de-al treilea înger își proclamă avertizarea cu o voce tare. „După aceea,” spunea Ioan, „am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” În această iluminare, Lumina tuturor celor trei Solii este combinată.

Materialele 1888, 804

Ellen White, descriind întreitul proces de testare la care au fost supuși Milleriții, spune că același proces se va desfășura din nou sub conducerea Îngerului din Apocalipsa 18:

Mulți care au auzit prima și a doua Solie îngerească au crezut că vor trăi să Îl vadă pe Domnul Cristos venind pe norii cerului. Dacă toți care au pretins credința în Adevăr și-ar fi făcut partea ca fecioare înțelepte, Solia ar fi fost deja proclamată către fiecare națiune, rasă, limbă și popor. Dar cinci erau înțelepte și cinci neînțelepte. Adevărul ar fi trebuit să fie proclamat de zece fecioare, dar numai cinci și-au făcut proviziile esențiale pentru a însoți acea companie care umbla în Lumina care venea la ea. Era nevoie de a treia Solie îngerească. Trebuia să se facă această proclamație. Mulți care au înaintat să Îl întâlnească pe Mire sub Soliile primului și celui de-al doilea înger, au refuzat a treia Solie îngerească, ultima Solie de testare ce trebuie dată lumii.

O lucrare similară va fi îndeplinită când celălalt înger, reprezentat în Apocalipsa 18, își dă Solia. Prima, a doua, și a treia Solie îngerească vor trebui repetate. Chemarea va fi adresată bisericii: „Și a strigat puternic cu voce tare, spunând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a devenit locuința dracilor și locașul fiecărui duh necurat și colivia fiecărei păsări necurate și de urât. Pentru că toate națiunile au băut din vinul furiei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și comercianții pământului s-au îmbogățit prin abundența rafinementelor ei. Și am auzit altă voce din cer, spunând: Leșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Pentru că păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” (Apocalipsa 18:2-5)

Manuscrise Publicate, vol 16, 269-270

În numerele următoare vom cerceta cu mai multă atenție semnificația Îngerului din *Apocalipsa* 18. Vom înțelege că sub conducerea Lui se desfășoară cea mai mare Mișcare de reformă din toate timpurile – reforma Ploii Târzii. Noi avem privilegiul să luăm parte la această mare Mișcare de reformă.

Să ne reamintim ce am citit în *Tragedia Veacurilor*:

Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ prezintă, de la un veac la altul, o asemănare izbitoare în fiecare Reformă mare sau Mișcare religioasă. Principiile lui Dumnezeu în procedeele cu oamenii sunt totdeauna aceleași. Mișcările importante ale prezentului își au paralele în acelea ale trecutului, iar experiența bisericii din primele veacuri are lecții de mare valoare pentru timpul nostru.

Tragedia Veacurilor, 343

Marea Mișcare de reformă a Îngerului din Apocalipsa 18 va fi izbitor de asemănătoare cu celelalte Mișcări de reformă de dinaintea ei. Dar ea va fi asemănătoare în mod special cu una dintre ele – cu reforma Millerită. Unul dintre multele motive este că cele trei Solii îngerești din acel timp se repetă astăzi.

Așadar, avem toate motivele acum să nu privim nici istoria Millerită nici doctrinele stabilite atunci ca niște fapte moarte.

“

Din nou și din nou mi-a fost arătat că experiențele trecute ale poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie considerate ca fapte moarte. Nu trebuie să tratăm raportul acestor experiențe ca și cum am trata un almanah de anul trecut. Raportul trebuie păstrat în minte, pentru că istoria se va repeta. Întunericul misterelor nopții stă să fie iluminat de Lumina din cer.

Lucrarea de Publicare, 175

Ele trebuie să fie astăzi la fel de vii în inimile credincioșilor pentru că istoria se va repeta. Cum vom fi pregătiți pentru repetarea istoriei Millerite altfel decât prin studierea istoriei Millerite? Dacă ne-am pierdut dragostea dintâi, trebuie să ne întoarcem la Cărările cele vechi, unde vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Trebuie să facem același lucru ca și psalmistul:

“

Îmi voi aminti lucrările DOMNULUI, cu siguranță îmi voi aminti minunile Tale din vechime. Voi medita de asemenea la toată lucrarea Ta și voi vorbi despre facerile Tale. Calea Ta, Dumnezeule, este în Sanctuar, cine este un Dumnezeu atât de mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeul care face minuni, Tu Ți-ai vestit puterea printre popoare. Cu brațul Tău Ți-ai răscumpărat poporul, fiii lui Iacob și Iosif. Apele Te-au văzut, Dumnezeule, apele Te-au văzut; s-au temut, adâncurile de asemenea s-au tulburat. Norii au revărsat apă, cerurile au trimis un sunet; săgețile Tale de asemenea au mers departe. Vocea tunetului Tău a fost în cer, fulgerele au luminat lumea, pământul a tremurat și s-a zguduit. Calea Ta este în mare și cărarea Ta în apele mari și urmele pașilor Tăi nu sunt cunoscute. Ți-ai condus poporul ca pe o turmă prin mâna lui Moise și a lui Aaron.

Psalmii 77:11-20

LA LEGE ȘI LA MĂRTURIE!

Este foarte clară nevoia noastră de a ne întoarce la Adevărurile vechi ale Adventismului. Însă cum ne vom întoarce acolo? Ce materiale ajutătoare vom folosi pentru a înțelege doctrinele profetice ce sunt temelia Credinței noastre? Cum putem verifica dacă interpretarea unei profeții este corectă? Biblia ne oferă răspunsul la această întrebare:

“

Și când vă vor spune: Căutați la cei care au demoni și la vrăjitorii care șoptesc și care bolborosesc; nu ar trebui un popor să caute pe Dumnezeu lui? Să meargă la cei morți pentru cei vii?

La Lege și la Mărturie; dacă ei nu vorbesc conform acestui cuvânt, este pentru că nu au Lumină în ei.

Isaia 8:20

Legea și Mărturia sunt **cele două cumpene** pe care trebuie să le folosim pentru a măsura orice Adevăr. „Dacă nu vorbesc conform acestui cuvânt, este pentru că nu au Lumină în ei”. În continuare, vom începe cu ajutorul Domnului un studiu despre Lege și Mărturie, pentru a înțelege cum aplicăm acest pasaj în timpul nostru.

LEGEA

Cu siguranță că termenul „Lege” din acest pasaj face referire la cele zece porunci ale lui Dumnezeu. Chiar înainte ca ele să fie săpate pe două Table de piatră de degetul lui Dumnezeu, cei neprihăniți ai Lui țineau această Lege. Avraam a fost ales să fie moștenitorul Legământului mulțumită faptului că a păzit „Poruncile” și „Legile” Domnului.

“

Pentru că Avraam a ascultat de vocea Mea și a păzit însărcinarea Mea, poruncile Mele, statutele Mele și legile Mele.

Geneza 26:5

A patra poruncă din decalog a fost stabilită încă de la crearea omenirii, iar aceasta este o dovadă a imuabilității Legii lui Dumnezeu. Ea nu a fost dată doar evreilor atunci când au ieșit din Egipt, ci a fost întemeiată de Dumnezeu ca autoritate supremă și de neschimbat încă de la creațiune, fiind păzită de urmașii Lui credincioși.

Legea lui Dumnezeu din Sanctuarul din ceruri este Marele original, după care poruncile înscrise pe Tablele de piatră și redată de Moise în Pentateuh (cele cinci Cărți ale lui Moise — n.tr.) erau o transcriere fără greș. Aceia care au ajuns la înțelegerea acestui punct important au fost conduși astfel să vadă caracterul sfânt, neschimbător al Legii divine. Ei au înțeles ca niciodată mai înainte puterea Cuvintelor Mântuitorului. „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege” (Matei 5, 18). Legea lui Dumnezeu, fiind o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, trebuie să dăinuiește veșnic, „ca un Martor credincios în ceruri”. Nicio poruncă n-a fost anulată, nicio iotă sau o frântură de slovă din ea n-au fost schimbate. Psalmistul spune: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri; toate Poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie” (Psalmii 119, 89; 111, 7.8).

Tragedia Veacurilor, 434

Vrăjmașul s-a luptat să facă fără efect Legea lui Dumnezeu în Israelul antic. Deși credinciosul Avraam ținea statutele și Legile Domnului, urmașii săi au început să se îndepărteze de la preceptele lui Iehova. Jugul asupririi din Egipt i-a făcut să se îndepărteze de Lege. În Spiritul Profetic găsim scris:

În robia lor, israeliții dăduseră uitării — într-o măsură oarecare — cunoașterea Legii lui Dumnezeu și se îndepărtaseră de preceptele ei. Sabatul fusese îndeobște desconsiderat și asprimea supraveghetorilor lor făcea ca ținerea lui să fie aparent imposibilă.

Patriarhi și Profeți, 257

Dar la finalul robiei, Dumnezeu i-a reamintit poporului importanța păzirii Legii. El a făcut acest lucru prin cele două Table scrise cu degetul Său. Odată cu restaurarea Legii la Sinai, poporul primește instrucțiuni cu privire la serviciul Sanctuarului pământesc, care prefigurau viața și lucrarea Marelui Preot – Isus Cristos.

În *Tragedia Veacurilor*, la pagina 457 am citit că exodul Israelului antic este paralel cu ieșirea din Babilon a Israelului spiritual prin mișcarea Millerită. Într-adevăr, după cum Iehova a adus înaintea poporului Său din antichitate Legea celor 10 porunci la ieșirea din robia Egipteană, El readus înaintea Israelului spiritual aceeași Lege la ieșirea din Babilonul spiritual. După anul 1844, la finalul mișcării exodului Advent, oamenii credincioși ai lui Dumnezeu care au înțeles Lumina ce s-a revărsat din a doua despărțitură a Sanctuarului Ceresc, au conștientizat imuabilitatea Legii lui Dumnezeu și importanța păzirii Sabatului. „Și a fost deschis Templul lui Dumnezeu în cer și a fost văzut Chivotul Testamentului Său în Templul

Său...” Acel Chivot care conținea cele două Table ale Legii a fost văzut în adevărata lui importanță după dezamăgirea din 1844. Despre experiența Adventiștilor Sabatarieni din prima jumătate a secolului XIX, citim:

“

Duhul lui Dumnezeu a impresionat inimile acelor cercetători ai Cuvântului Său. A pus stăpânire pe ei convingerea că din neștiință călcaseră preceptele și nesocotiseră ziua de odihnă a Creatorului. Atunci au început să cerceteze temeiurile pentru care prima zi a săptămânii era păzită în locul zilei pe care o sfințise Dumnezeu. Și n-au putut găsi nicio dovadă în Scripturi că porunca a patra a fost desființată sau că Sabatul a fost schimbat; binecuvântarea care la început a sfințit ziua a șaptea n-a fost niciodată îndepărtată. Ei căutaseră ca în mod corect să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu; acum însă, când s-au văzut călcători ai Legii Sale, durerea le-a umplut inimile și și-au arătat credințioșia față de Dumnezeu începând a păzi Sabatul Său cel Sfânt.

Tragedia Veacurilor, 434

Familia White a fost printre primii Adventiști care au păzit Sabatul zilei a șaptea. Astfel, după exodul Millerit, Dumnezeu restaurează Legea Sa în rândul închinătorilor Israelului Spiritual. Aceste evenimente sunt o paralelă desăvârșită cu istoria exodului Israelului antic, în care Legea a fost restaurată după finalizarea Exodului și trecerea Mării Roșii.

Așadar, orice doctrină care în vreun fel distruge sau face fără efect Legea, trebuie să fie respinsă cu fermitate. – „dacă ei nu vorbesc conform acestui Cuvânt, este pentru că nu au Lumină în ei.” În continuare, vom analiza ce semnificație are Mărturia din *Isaia* 8:20.

MĂRTURIA

Mărturia are o deosebită legătură cu Legea. Psalmistul exclamă:

“

Legea DOMNULUI este desăvârșită, convertind sufletul; Mărturia DOMNULUI este sigură, înțelepțind pe cel simplu.

Psalmii 19:7

În pasajul din *Tragedia Veacurilor* pe care l-am citit despre Lege, Spiritul Profetic afirmă:

“

Legea lui Dumnezeu, fiind o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, trebuie să dăinuiască veșnic, „ca un Martor credincios în ceruri”.

Tragedia Veacurilor, 434

Ea este „un Martor credincios” care descoperă voința și caracterul lui Dumnezeu în ceruri.

Înainte să intre în țara făgăduită, Moise îi spune poporului evreu:

“

Puneți-vă la inimă toate cuvintele pe care le mărturisesc printre voi astăzi, ca să le porunciți copiilor voștri să ia seama să le împlinească, toate Cuvintele acestei Legi.

Deuteronom 32:46

Este important de observat exprimarea pe care Moise o folosește. El **mărturisește** „toate cuvintele acestei Legi” în fața poporului. Poporului i se cerea să transmită generațiilor următoare importanța preceptelor lui Iehova. Cu alte cuvinte ei trebuiau, la fel ca și Moise, să **mărturisească** în fața copiilor lor „toate Cuvintele acestei Legi”.

În Scriptură expresia „Mărturie” este adesea aplicată Legii lui Iehova. De exemplu, când Moise a fost instruit cu privire la așezarea Sanctuarului, Domnul îi spune despre cele două Table:

“

Și să pui șezământul milei deasupra, peste Chivot; și în Chivot să pui Mărturia pe care Eu ți-o voi da.

Exodul 25:21

În Chivot exista Mărturia, sau cele două Table ale Legii. În capitolul 31 din Exod cele două Table sunt din nou numite „Mărturie”, sau „două Table ale Mărturiei”:

“

Și i-a dat lui Moise, când El a sfârșit de vorbit îndeaproape cu el pe muntele Sinai, două Table ale Mărturiei, Table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.

Exodul 31:18

Din acest motiv, Chivotul unde se afla Mărturia se numea „Chivotul Mărturiei”:

Și acolo Mă voi întâlni cu tine și voi vorbi îndeaproape cu tine de deasupra șezământului milei, dintre cei doi heruvimi care sunt peste Chivotul Mărturiei, despre toate lucrurile pe care ți le voi da în poruncă pentru copiii lui Israel.

Exodul 25:22

Cele două Table ale Mărturiei se aflau în Chivot. Iar Chivotul astfel era o Mărturie la rândul său despre caracterul și procedeele lui Iehova. Dar atât Legea cât și Chivotul se aflau în cort, sau Tabernacol. De aceea, Tabernacolul este numit și el „Tabernacolul Mărturiei”.

Aceasta este socoteala Tabernacolului, al Tabernacolului Mărturiei, așa cum a fost socotită, conform poruncii lui Moise, pentru serviciul leviților, prin mâna lui Itamar, fiul lui Aaron preotul.

Exodul 38:21

Expresia „Mărturie” este aplicată în dreptul Legii, a Chivotului și a Tabernacolului pentru că poporul trebuia să rețină semnificația acestor lucruri sfinte și să tâlcuiască simbolurile lor generațiilor următoare. În Psalmi, citim:

Deschide urechea, poporul meu, la Legea mea, aplecați-vă urechile la cuvintele gurii mele. Îmi voi deschide gura în parabolă, voi rosti vorbe adânci din vechime, pe care noi le-am auzit și le-am cunoscut și pe care părinții noștri ni le-au spus. Nu le vom ascunde de copiii lor, arătând generației care vine laudele DOMNULUI și puterea Lui și lucrările lui minunate pe care le-a făcut. Fiindcă el a întemeiat o Mărturie în Iacob și a rânduit o Lege în Israel, pe care a poruncit-o părinților noștri, ca ei să le vestească copiilor lor, ca generația care vine să le cunoască, chiar copiii care se vor naște; ei se vor ridica și le vor vesti copiilor lor, ca ei să își pună speranța în Dumnezeu și să nu uite lucrările lui Dumnezeu, ci să țină Poruncile Lui,

Psalmii 78:1-7

Legea și Mărturia erau temelia Credinței evreilor. Domnul „**a întemeiat o Mărturie în Iacob** și a rânduit o Lege în Israel, pe care a poruncit-o părinților noștri, ca ei să le vestească copiilor lor”.

Acum începem să realizăm care este motivul pentru care Scriptura folosește termenul „Mărturie” sau „a mărturisi”. Ce înseamnă această acțiune?

MĂRTURISÍ, mărturisesc, vb. IV. 1. Tranz. A declara, a relata, a spune, a susține. (Dicționar Explicativ Român. Sursa: <https://dexonline.ro/definitie/mărturisi>)

Poporului îi era cerut să mărturisească despre Legea lui Dumnezeu generațiilor care urmează. Mai mult, Legea **mărturisea** despre caracterul lui Iehova. Astfel, prin mărturisirea Legii, poporul mărturisea despre caracterul și procedeele lui Iehova. De aceea acest termen se aplică Legii celor zece porunci.

Până acum, s-ar părea că Legea și Mărturia sunt doi termeni folosiți pentru același obiect – cele două Table ale celor 10 porunci. Totuși, există o diferență între cele două concepte. În timp ce Legea se referă la cele două Table cu porunci scrise de degetul lui Dumnezeu, Mărturia are o însemnătate mai largă. Ea nu se referă doar la Legea celor două Table, ci și la Chivot, la Tabernacol, la sărbătorile sistemului sacrificial Levitic și la Mărturia profeților.

Într-adevăr, nu numai Legea mărturisește despre preceptele și procedeele Domnului. Sanctuarul și sărbătorile ceremoniale aveau un rol deosebit în Israelul antic. Ele mărturiseau despre apropiata venire a lui Mesia. Viața și misiunea Sa înaltă erau profetizate prin înfăptuirea ritualurilor mozaice în Tabernacol.

Junghiarea mielului pascal era o umbră a morții lui Cristos. Pavel spune: „Cristos, Paștele nostru a fost jertfit”. (1 Corinteni 5, 7). Snopul cu primele roade care era legănat de Paști înaintea Domnului preînchipuia învierea lui Cristos. Vorbind despre învierea Domnului și a întregului Său popor, Pavel spune: „Cristos ca prim rod; apoi aceia care sunt ai lui Cristos la venirea Sa”. (1 Corinteni 15, 23). Asemenea snopului de legănat care era primul seceriș adunat înainte de Marele seceriș, Cristos era primul rod al secerișului nepieritor al celor răscumpărați, care la învierea viitoare vor fi adunați în grâнарul lui Dumnezeu.

Aceste simboluri s-au împlinit nu numai în ceea ce privește evenimentul, ci și în ceea ce privește timpul. În ziua a patrusprezecea a lunii întâia iudaice, chiar în ziua și în luna în care timp de cincisprezece lungi veacuri fusese înjunghiat Mielul pascal, Cristos a mâncat Paștele cu ucenicii Săi, instituind sărbătoarea care urma să comemoreze moartea Sa ca „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. În aceeași noapte a fost luat de mâini nelegiuite pentru a fi răstignit și omorât. Și, ca antitip al snopului de legănat, Domnul nostru a fost înviat dintre morți a treia zi ca „prim rod al celor adormiți”, modelul tuturor celor drepti înviați, ale căror „trupuri stricăcioase” vor fi schimbate și „făcut asemenea trupului slavei Sale. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos.” (Filipeni 3, 20.21)

Tragedia Veacurilor, 399

Mai devreme am citit în *Exodul* 38:21 că Sanctuarul este numit „Tabernacolul Mărturiei”. Motivul este acum foarte clar. Tot ce ține de Sanctuar și de ceremoniile Sale erau o Mărturie în Israel despre lucrarea Mântuitorului.

Ceremoniile de la Sanctuar au fost instituite la începutul Israelului antic, după exodul din Egipt. În timp ce sărbătorile levitice le conduceau atenția evreilor la venirea Celui făgăduit de veacuri, ele comemorau și eliberarea poporului de sub jugul robiei Egiptene. Simbolurile de acolo mărturiseau atât despre istoria începutului Israelului antic, cât și despre sfârșitul Israelului antic. Astfel, era foarte important ca evreii să mărturisească semnificația acestor ceremonii copiilor lor. Dumnezeu le-a dat porunci clare prin Moise în acest sens:

“

Și Moise a spus poporului: Amintiți-vă această zi, în care ați ieșit din Egipt, din casa robiei, pentru că prin tăria mâinii DOMNUL v-a scos din acest loc: nu se va mânca pâine dospită. Astăzi ați ieșit în luna Abib. Și va fi, când DOMNUL te va aduce în țara canaaniților și a hitiților și a amoriților și a hiviților și a iebusiților, pe care El a jurat părinților tăi să ți-o dea, o țară în care curge lapte și miere, că în această lună vei ține acest serviciu. Șapte zile să mănânci azime și în a șaptea zi să fie o Sărbătoare pentru DOMNUL. Azime să fie mâncate șapte zile; și să nu fie văzută pâine dospită la tine, nici nu va fi văzută dospeală cu tine în toate hotarele tale. Și să arăți fiului tău în acea zi, spunând: Aceasta se face din cauza a ceea ce DOMNUL mi-a făcut când eu am ieșit afară din Egipt. Și aceasta să îți fie ca semn pe mâna ta și pentru o amintire între ochii tăi, ca Legea DOMNULUI să fie în gura ta, căci cu mână puternică DOMNUL te-a scos din Egipt. De aceea ține această rânduială la timpul ei din an în an. Și va fi, când DOMNUL te va aduce în țara canaaniților, precum a jurat părinților tăi și ți-o va da, că vei pune deoparte pentru DOMNUL tot ceea ce deschide pânțele și fiecare întâi născut care vine de la un animal pe care îl ai; cei de parte bărbătească vor fi ai DOMNULUI. Și fiecare întâi născut al unui măgar să îl răscumperi cu un miel; și dacă refuzi să îl răscumperi, atunci să îi rupi gâtul; și tot întâiul născut al omului între copiii tăi să îl răscumperi. Și va fi, când fiul tău te va întreba în timpul care vine, spunând: Ce este aceasta? Că îi vei zice: Prin puterea mâinii DOMNUL ne-a scos din Egipt, din casa robiei: Și s-a întâmplat, când Faraon se încapățâna să ne lase să plecăm, că DOMNUL a ucis pe fiecare întâi născut în țara Egiptului, deopotrivă întâiul născut al omului și întâiul născut al animalului; de aceea eu sacrific DOMNULUI tot ceea ce deschide pânțele, fiind de parte bărbătească; dar tot întâiul născut al copiilor mei îl răscumpăr. Și va fi ca semn pe mâna ta și ca fruntarii între ochii tăi; căci prin puterea mâinii DOMNUL ne-a scos din Egipt.

Exodul 13:8-16

Totuși vrăjmașul a căutat să stingă aceste Mărturii în Israel. Din pricina apostaziei și a îndepărtării de preceptele lui Iehova, poporul a fost dus în captivitatea Babiloniană. Șaptezeci de ani fuseseră profetizați ca durată a șederii lor acolo. (*Ieremia 25:9-12*) La finalul timpului de robie, o grupă de bărbați credincioși a început să îndeplinească planul lui Dumnezeu în restaurarea dărâmăturilor cetății pustiite. Ei se roagă și recunosc faptul că nu au împlinit poruncile și Mărturiile Domnului:

“

Nici împărații noștri, prinții noștri, preoții noștri, nici părinții noștri nu au ținut Legea Ta, nici nu au dat ascultare Poruncilor Tale și Mărturiilor Tale, cu care ai mărturisit împotriva lor.

Neemia 9:34

Deși sub lucrarea lui Ezra, Neemia, Hagai și Zaharia poporul a cunoscut o Reformă din punct de vedere spiritual, el a fost condus din nou pe calea apostaziei prin intermediul unui sistem educațional stricat. Am studiat cum filozofia și cultura grecească au adus confuzie și rătăcire în doctrina ebraică. Satana a reușit din nou să facă o spărtură în Lege și în Mărturie. Cele zece Porunci erau înlocuite cu precepte omenești.

“

Astfel ați făcut Porunca lui Dumnezeu fără efect din cauza tradiției voastre. Fățarnicilor, bine a profețit Isaia despre voi, spunând: Acest popor se apropie de Mine cu gura lor și Mă onorează cu buzele lor; dar inima lor este departe de Mine. Dar în zadar Mi se închină, învățând pe oameni ca doctrine poruncile oamenilor.

Matei 15:6-9

Iar Mărturiile jertfelor ceremoniale nu mai erau înțelese:

“

Cristos a văzut că trebuie să se facă ceva. I se cerea poporului să îndeplinească numeroase ceremonii, dar nu i se dădea învățătură ca să înțeleagă însemnătatea lor. Oamenii aduceau jertfe fără să priceapă că ele erau numai un simbol al Jertfei desăvârșite. Iar lângă ei, necunoscut și neonorat, Se afla Acela care era simbolizat de întregul lor ritual. El dăduse îndrumări cu privire la jertfe. Înțelegea valoarea lor simbolică și acum vedea că sunt rău îndeplinite și greșit înțelese. Închinarea spirituală aproape dispăruse. Nu exista nicio legătură între preoți și conducători și Dumnezeul lor. Lucrarea lui Cristos trebuia să aducă o închinare cu totul deosebită.

Hristos Lumina Lumii, 157

Domnul Cristos a venit să facă o reformă în poporul evreu. El, care era ținta Mărturiilor Legii și jertfelor levitice, a venit să restaureze adevărata însemnătate a acestora în Israel. Prin viața și învățăturile Sale, Domnul Isus a fost întruchiparea Legii morale și a Mărturiei Legii ceremoniale. El era **o Mărturie vie**, fiind chiar întruchiparea temeliei religiei iudaice. Despre Lege și proroci, Domnul a afirmat:

Să nu gândiți că am venit să distrug Legea sau Profeții; nu am venit să distrug, ci să împlinesc. Fiindcă adevărat vă spun: Până cerul și pământul vor trece, o iotă sau o frântură de literă nu va trece nicidecum din Lege, până totul va fi împlinit.

Matei 5:17-18

Așadar, Solia Sa a fost „la Lege și la Mărturie”, conform *Isaia* 8:20. El era Lumina lumii. (*Ioan* 8:12). Totuși, „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.” (*Ioan* 1:11) Majoritatea Israelului literal a respins Legea și Mărturia, chiar în timp ce pretindeau că o apără!

În *Matei* 5 am citit că viața Domnului Cristos nu a fost doar o împlinire a Legii, ci și a prorocilor. Vom înțelege în continuare că **o altă dimensiune a Mărturiei este cea a profeților**. Prorocii, prin Soliile și Lumina pe care au purtat-o, au fost **niște Mărturii** despre procedeele și misiunea Mântuitorului. În *Apocalipsa* citim:

Și mi-a spus: Scrie: **Binecuvântați sunt cei ce sunt chemați la cina Nunții Mielului.** Și mi-a zis: **Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu.** Și am căzut la picioarele lui pentru a mă închina lui. Iar el mi-a spus: **Vezi, nu face aceasta; eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi care au Mărturia lui Isus; închină-te lui Dumnezeu; fiindcă Mărturia lui Isus este duhul profeției.**

Apocalipsa 19:9-10

Așadar, oamenii care sunt umpluți cu duhul profeției au Mărturia lui Isus. Prorocii Vechiului Testament au vorbit despre Domnul Isus prin simboluri și figuri. Ei au prezis scene de un interes deosebit pentru poporul Iudeu. Mântuitorul îi asigură pe ucenici:

Dar binecuvântați sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Fiindcă adevărat vă spun că mulți profeți și oameni dreți au dorit să vadă ce vedeți voi și nu au văzut; și să audă ce auziți voi și nu au auzit.

Matei 13:17

Toți profeții Vechiului Testament **mărturisiseră** despre scenele la care ucenicii erau martori. De aceea „au dorit să vadă” împlinirea prorociilor pe care ei înșiși le-au proclamat despre Mesia. Domnul Cristos îi îndeamnă pe credincioși să cerceteze Scripturile, căci ele **mărturisesc** despre Sine.

“

Cercetați Scripturile, pentru că voi gândiți că în ele aveți viață eternă; și ele sunt cele care aduc mărturie despre Mine.

Ioan 5:39

Pe drumul spre Emaus, Călătorul Divin le arată ucenicilor cum toate Scripturile mărturisesc despre El:

“

Și începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele referitoare la El Însuși.

Luca 24:27

Explicația Scripturilor pe care Domnul a făcut-o înainte de înălțare a produs o consolidare intelectuală în mintea ucenicilor. Ei au înțeles mai bine „cele referitoare la El Însuși” din Mărturiile Vechiului Testament:

“

Și discipolii Lui nu au înțeles acestea la început; dar după ce Isus a fost glorificat, atunci și-au amintit că acestea au fost scrise despre El, și că ei îi făcuseră aceste lucruri.

Ioan 12:16

De aceea, mai târziu, apostolul Petru îi conștientizează pe credincioși despre importanța Mărturiei profeților:

“

Despre acea salvare au cercetat și au căutat stăruitor profeții care au profețit despre harul ce va veni pentru voi, căutând ce, sau în ce fel de timp arăta Duhul lui Cristos, care era în ei, când adeverea dinainte suferințele lui Cristos și gloria de după acestea. Căroră le-a fost revelat, că nu pentru ei înșiși ci pentru noi, serveau ei acele lucruri care vă sunt acum vestite, prin cei ce v-au predicat Evanghelia cu Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri în care îngerii doresc să se uite.

1 Petru 1:10-12

De asemenea, tot apostolul Petru ne spune că „avem un mai sigur Cuvânt al profeției” și îi îndeamnă pe creștini să ia seama la acest Cuvânt:

“

Și avem un mai sigur Cuvânt al profeției, la care bine faceți că luați seama, ca la o Lumină ce strălucește într-un loc întunecat până ce se luminează de ziuă, și Steaua dimineții răsare în inimile voastre; Știind întâi aceasta, că nicio profeție a Scripturii nu se interpretează singură. Fiindcă profeția nu a venit în vechime prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit purtați de Duhul Sfânt.

2 Petru 2:19-20

Saul, care după înălțarea Mântuitorului a devenit Pavel – apostolul neamurilor – a înțeles și el Mărturiile prorocilor despre lucrarea și viața lui Mesia. La fel ca și Petru, îi sfătuiește pe credincioși să studieze profețiile:

“

Nu disprețuiți profețiile! Cercetați toate lucrurile, țineți strâns ce este bun.

1 Tesaloniceni 5:20-21

Evanghelia predicată de Pavel avea temelia în „Cuvântul cel sigur al profeției”:

“

Pavel declara că schimbarea credinței sale nu fusese determinată de un impuls sau de fanatism, ci el ajunsese la aceasta printr-o dovadă covârșitoare. În felul lui de prezentare a Evangheliei, el a căutat să lămurească profețiile cu privire la prima venire a lui Cristos. El a arătat, în mod convingător, că aceste profeții se împliniseră întocmai în Isus din Nazaret. Temelia Credinței lui erau Cuvântul cel sigur al profeției.

Faptele Apostolilor, 124

Astfel, Mărturia apostolilor despre Domnul Cristos nu era altceva decât un ecou al vocii profeților. La fel ca și Mesia, ei rămâneau „la Lege și la Mărturie”, vestind întâi iudeilor și apoi grecilor atât Legea lui Dumnezeu cât și Mărturia profeților și a serviciilor de la Sanctuar despre lucrarea Mântuitorului.

“

Și eu, fraților, când am venit la voi, nu am venit cu superioritatea vorbirii sau a înțelepciunii, vestindu-vă Mărturia lui Dumnezeu. Fiindcă am decis să nu știu printre voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El crucificat.

1 Corinteni 2:1-2

“

De aceea nu te rușina de Mărturia Domnului nostru, nici de mine, prizonierul Lui, ci fii părtaș al suferințelor Evangheliei, conform puterii lui Dumnezeu,

2 Timotei 1:8

Timpul în care ucenicii vesteau Solia Evangheliei era vremea de început a Israelului spiritual. Atunci se năștea un nou popor, nu format din evreii după sânge, ci de cei după spirit. Via Israelului a fost dată altor vieri, iar toți aceia care L-au acceptat pe Domnul Cristos ca Mesia făceau parte din poporul Său spiritual. „Zidul din mijloc” ce despărțea pe evreii după sânge de neamuri a fost dărâmat:

“

Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați departe, sunteți aduși aproape prin sângele lui Cristos. Fiindcă el este pacea noastră, care a făcut din doi unul și a dărâmat zidul din mijloc al despărțirii dintre noi,

Efeseni 2:13-14

Astfel, Pavel le spune Romanilor că nu mai exista nicio diferență între iudeu și grec:

“

Căci nu este diferență între iudeu și grec; fiindcă același Domn al tuturor este bogat pentru toți care îl cheamă. Fiindcă oricine va chema numele Domnului va fi salvat.

Romani 10:12-13

De aceea, oricine accepta și trăia adevărul prezent pentru acel timp – împlinirea profețiilor Scripturii în lucrarea Domnului Isus Cristos, era considerat un evreu spiritual, sămânța lui Avraam:

“

Nu este nici iudeu, nici grec, nu este nici rob, nici liber, nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască; fiindcă voi sunteți toți una în Cristos Isus. Și dacă voi sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.

Galateni 3:28-29

Să ne amintim că toate liniile marilor Mișcări de Reformă prezintă aceeași structură. Linia de Reformă a lui Moise este linia de la începutul Israelului literal. Am văzut că aceasta este în mod deosebit asemănătoare cu linia de la începutul Israelului spiritual – Reforma Millerită. Astfel, perioada de întuneric ce precedă Reforma Exodului prefigurează perioada de întuneric ce precedă Reforma Millerită.

Domnul l-a anunțat pe Avraam despre perioada de întuneric spiritual și robie ce avea să apese pe urmașii săi:

“

Iar DOMNUL i-a spus lui Avram: Să știi cu adevărat că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a lor și vor servi pe aceia, iar ei îi vor chinui patru sute de ani; și de asemenea pe acea națiune, căreia ei îi vor servi, o voi judeca; și după aceea vor ieși din ea cu mare avere.

Geneza 15:13-14

Perioada de întuneric spiritual ce precedă reforma Millerită este dominația papală, despre care profețiile Daniel și Apocalipsa ne spun că va dura „un timp, timpuri și împărțirea timpului” sau 1260 de ani.

“

Și el va vorbi cuvinte mari împotriva celui Preaînalt și va obosi pe sfinții celui Preaînalt și va gândi să schimbe timpurile și Legile; iar ei vor fi dați în mâna lui până la un timp și timpuri și împărțirea timpului.

Daniel 7:25

După cum Avraam a fost anunțat despre perioada de întuneric în care poporul urma să intre, tot așa primii creștini au fost avertizați de întunericul papalității ce avea să umbrească Evanghelia lui Cristos. Apostolul Pavel, în a 2-a epistolă Tesaloniceni 2:1-12, le vorbește creștinilor despre „misterul nelegiurii” sau „taina fărădelegii”. El le spune că ziua Domnului nu va veni înainte de perioada de întuneric spiritual provocat de papalitate.

“

Și vă implorăm, fraților, referitor la venirea Domnului nostru Isus Cristos și adunarea noastră la El, ca voi să nu vă lăsați repede clătinați în minte, nici tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă ca de la noi, de parcă ziua lui Cristos este aici.

Nimeni să nu vă înșele în niciun fel, pentru că ziua aceea nu va veni înainte să vină o apostazie și să fie revelat omul păcatului, fiul pieirii,

Care se opune și se înalță pe sine însuși peste tot ce este numit Dumnezeu sau lucru ce este demn de închinare; așa că el, ca Dumnezeu, șade în Templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine însuși că este Dumnezeu.

Nu vă amintiți că, atunci când încă eram cu voi, v-am spus acestea? Și acum știți ce îl oprește ca el să fie revelat la timpul său. Fiindcă misterul nelegiurii lucrează deja, numai că cel ce îl oprește acum îl va opri până când va fi luat din cale. Și atunci va fi revelat cel nelegiuit, pe care Domnul îl va mistui cu duhul gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale, cel nelegiuit, a cărui venire este după lucrarea lui Satan, cu toată puterea și semnele și minunile mincinoase,

Și cu toată înșelătoria nedreptății în cei ce pier, pentru că nu au primit dragostea Adevărului, ca să fie salvați. Și din această cauză Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca ei să creadă o minciună, ca să fie condamnați toți cei ce nu au crezut Adevărul ci și-au găsit plăcerea în nedreptate.

2 Tesaloniceni 2:1-12

Întemeierea papalității a avut rezultate devastatoare. După cum robia din Egipt a condus Israelul literal să se îndepărteze de Legea lui Iehova, tot așa robia Babilonului spiritual a condus Israelul spiritual să uite Legea lui Dumnezeu. Fiara papalității a schimbat „timpurile și Legile”. Sabatul a fost înlocuit și Scripturile au fost sigilate. Spiritul Profetic ne vorbește despre aceste rezultate:

“

Apostolul Pavel a prevestit, în a doua sa Epistolă către Tesaloniceni, o mare cădere de la credință, care urma să aibă ca rezultat întemeierea puterii papale. El declara că ziua lui Cristos nu va veni „...înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”. Și mai departe, apostolul îi avertizează pe frații săi că „taina fărădelegii a și început să lucreze”. (2 Tesaloniceni 2, 3.4.7). Chiar la acea dată timpurie, el a văzut strecurându-se în Biserică rătăcirii care urmau să pregătească drumul pentru dezvoltarea papalității.

Puțin câte puțin, la început în liniște și pe furiș, apoi mai deschis, pe măsură ce creștea în putere și câștiga stăpânire peste mințile oamenilor, „taina fărădelegii” și-a continuat lucrarea ei amăgitoare și hulitoare. Aproape pe nesimțite, obiceiurile păgânismului și-au găsit intrarea în Biserica creștină. Spiritul de compromis și conformismul au fost reținute pentru o vreme de persecuțiile crude, pe care Biserica le-a suferit sub păgânism. Dar când persecuția a încetat, iar creștinismul a intrat în curțile și palatele împăraților, a fost lăsată la o parte simplitatea umilă a lui Cristos și a apostolilor Lui, în schimbul pompei și mândriei preoților și conducătorilor păgâni; în locul cerințelor lui Dumnezeu, au fost puse teoriile și tradițiile omenești. Convertirea cu numele a lui Constantin, în prima parte a secolului IV, a produs o mare bucurie, iar lumea, îmbrăcată cu o formă a neprihănirii, a pătruns în biserică. Atunci lucrarea de corupție a înaintat repede. Păgânismul, care părea că fusese învins, deveni biruitor.

Spiritul lui stăpâna Biserica. Învățăturile, ceremoniile și superstițiile lui au fost introduse în credința și închinarea preținșilor urmași ai lui Cristos.

Tragedia Veacurilor, 49

În *Apocalipsa*, războiul spiritual între papalitate și Israelul modern este simbolizat printr-un șarpe sau un dragon care este furios pe femeie și face război cu rămășița seminței ei:

“

Și femeii i-au fost date două aripi ale unei acvile mari, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde este hrănită pentru un timp și timpuri și jumătate a timpului, ascunsă de la fața șarpelui. Și șarpele a aruncat din gura lui apă ca un potop după femeie, ca să o facă să fie dusă de potop. Și pământul a ajutat femeia și pământul și-a deschis gura și a înghițit potopul pe care l-a aruncat dragonul din gura sa. Și dragonul a fost furios pe femeie și a mers să facă război cu rămășița seminței ei, cei care țin Poruncile lui Dumnezeu și au Mărturia lui Isus Cristos.

Apocalipsa 12:17

Cu cine a făcut război papalitatea în timpul celor 1260 de ani de supremație? Cu „cei care țin Poruncile lui Dumnezeu și au Mărturia lui Isus Cristos”. Prin instrumentele sale omenești, Satana a luptat să doboare din nou Legea (Poruncile lui Dumnezeu) și Mărturia lui Isus Cristos (care este Spiritul Profeției). Astfel, în urma întunericii spirituale al papalității, atât Poruncile lui Dumnezeu, cât și Profețiile privitoare la lucrarea Mântuitorului au fost îndepărtate din creștinism. Efectele robiei papalității au fost aceleași cu efectele robiei egiptene.

Așadar, Dumnezeu a creat o Mișcare prin care să scoată Israelul spiritual din robie, întocmai cum a scos Israelul literal. Ca și în vechime, El a restaurat atât Legea, cât și Mărturia în popor. După exod, evreilor li s-a dat Mărturia celor două Table, Mărturia serviciilor de la Sanctuar și Mărturiile profeților. Toate acestea aveau scopul de a mărturisi despre prima venire a Mântuitorului.

Tot așa, Dumnezeu a dat primilor Adventiști Mărturia celor două Table profetice, Mărturia Sanctuarului ceresc și Mărturiile Spiritului Profetic prin Ellen White. Toate acestea au scopul de a mărturisi despre a doua venire a Mântuitorului. Istoria s-a repetat.

Milleriții au interiorizat așa de mult experiența Mărturiei, încât aceasta este numită „Mărturia cea vie” de către Spiritul Profetic:

“

În fiecare loc din țară era dată Lumina privind Solia celui de-al doilea înger și strigățul înmuia inimile a mii și mii de oameni. Ea a mers din oraș în oraș și din sat în sat până când poporul așteptător al lui Dumnezeu a fost pe deplin trezit. În multe

biserici nu s-a permis ca această Solie să fie dată, și un mare grup, care avea Mărturia cea vie, a părăsit aceste biserici căzute. O lucrare puternică a fost săvârșită prin Strigătul de la miezul nopții. Solia cerceta inimile, conducându-i pe cei credincioși să caute o experiență vie, personală. Știau că nu se pot sprijini unul pe celălalt.

Scrieri Timpurii, 238

O piatră de hotar importantă în restaurarea Legii și Mărturiei în Israelul modern au fost cele **două Table profetice**. Pe ele se găsesc Mărturiile profeților despre a doua venire a Mântuitorului, Mărturia Sanctuarului despre lucrarea Sa de slujire, și Legea celor zece Porunci. Astăzi, cuvintele psalmistului au o semnificație prezentă:

“

Deschide urechea, poporul meu, la legea mea, aplecați-vă urechile la cuvintele gurii mele. Îmi voi deschide gura în parabolă, voi rosti vorbe adânci din vechime, pe care noi le-am auzit și le-am cunoscut și pe care părinții noștri ni le-au spus. Nu le vom ascunde de copiii lor, arătând generației care vine laudele DOMNULUI și puterea Lui și lucrările Lui minunate pe care le-a făcut. Fiindcă El a întemeiat o Mărturie în Iacob și a rânduit o Lege în Israel, pe care a poruncit-o părinților noștri, ca ei să le vestească copiilor lor, ca generația care vine să le cunoască, chiar copiii care se vor naște; ei se vor ridica și le vor vesti copiilor lor, Ca ei să își pună speranța în Dumnezeu și să nu uite lucrările lui Dumnezeu, ci să țină Poruncile Lui,

Psalmii 78:1-7

Putem să parafrăzăm: „Fiindcă el **a întemeiat o Mărturie în poporul Advent și a rânduit o Lege în Israelul spiritual**, pe care a poruncit-o părinților noștri, ca ei să le vestească copiilor lor, ca generația care vine să le cunoască, chiar copiii care se vor naște; ei se vor ridica și le vor vesti copiilor lor. Ca ei să își pună speranța în Dumnezeu și să nu uite lucrările lui Dumnezeu, ci să țină Poruncile Lui”. Mărturia profetică și Legea pe care Iehova le-a întemeiat prin Marea Mișcare Adventă trebuie păstrate în mintea generațiilor următoare, „ca generația care vine să le cunoască, chiar copiii care se vor naște ... ca ei să își spună speranța în Dumnezeu, și să nu uite lucrările Lui”. Prin Spiritul Profetic am fost avertizați să nu cumva să uităm Cărările cele vechi.

“

Examinând istoria trecutului nostru, urmărind fiecare pas de înaintare până în situația noastră prezentă, pot să spun: Domnul fie lăudat! Când văd ce a înfăptuit Dumnezeu, mă simt plină de uimire și de încredere în Domnul Cristos, Conducătorul nostru. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita Calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria trecutului nostru.

Life Sketches of Ellen G. White, 196 (1902) / Evenimentele Ultimelor Zile, 72

Citind contextul acestui pasaj, realizăm că se referă la istoria cauzei poporului Advent. Nu trebuie doar să reținem istoria noastră trecută, ci „și învățătura Sa din istoria trecutului nostru” – adică **Legea și Mărturia** stabilite în Marea Mișcare Adventă. Am fost avertizați că Satana va lucra să facă fără efect istoria trecută a Adventismului și să introducă scepticism în legătură cu doctrinele stabilite atunci:

“

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților și surorilor noastre de la lucrarea pregătirii unui popor care să stea în aceste zile din urmă. Sofismele lui urmăresc să abată mințile de la primejdiile și datoriile acestui timp. Ei nu dau nicio prețuire Luminii pe care Cristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan, pentru poporul Său. Ei învață că scenele de dinaintea noastră nu sunt destul de importante spre a le da o atenție deosebită. Ei fac fără efect Adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa din trecut, dându-i în schimb o știință falsă.

„Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea.»” (Ieremia 6, 16). Nimeni să nu caute să înlăture temelii Credinței noastre — temelii care au fost puse la începutul lucrării noastre, prin cercetare cu rugăciune a Cuvântului și prin descoperire. Pe aceste temelii am clădit noi de cincizeci de ani încoace. Oamenii își pot închipui că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai puternică decât cea care a fost pusă. Însă aceasta este o mare amăgire. O altă temelie decât cea pusă nu poate fi așezată de niciun om.

Mărturii, vol 8, 296-297

Prin pervertirea sistemului educațional, Satana a reușit să îndepărteze din Israelul antic Legea și Mărturia. El folosește aceleași mijloace astăzi, în Israelul spiritual. După cum liderii de atunci se îndepărtau de Mărturie, „învățând pe oameni ca doctrine poruncile oamenilor.”, astăzi conducătorii poporului sunt amăgiți să urmeze aceeași direcție. Ei privesc cu ușurătate dezvoltarea doctrinară din anii 1840-1844, și sunt gata să-și dea jos picioarele de pe ea. „Însă aceasta este o mare amăgire”, am citit mai sus. Starea predominantă în poporul lui Dumnezeu este foarte bine descrisă prin cuvintele:

“

Întunericul spiritual a acoperit pământul și o întunecime adâncă i-a cuprins pe oameni. În multe biserici există scepticism și necredință în interpretarea Scripturilor. Foarte mulți oameni pun la îndoială veridicitatea și adevărul Scripturilor. Raționamentele omenești și închipuirile inimii omenești subminează inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, iar lucrurile care ar trebui să fie primite ca fiind sigure sunt învăluite într-un nor al misticismului. Nimic nu este prezentat în propoziții clare și

distincte, nimic nu este așezat pe o temelie solidă. Acesta este unul dintre semnele evidente ale zilelor din urmă.

Solii Alese, cartea 1, 16

Cât de adesea mintea fraților noștri este atât de confuză în ce privește Adevărul profetic de temelie. Într-adevăr, „nimic nu este prezentat în propoziții clare și distincte, nimic nu este așezat pe o temelie solidă.” Prin neglijarea studiului Scripturii, dar mai ales prin aruncarea Mărturiei istoriei Millerite în coșul de gunoi al istoriei, în Adventism a fost împiedicată o nouă dezvoltare a Adevărului care ar fi adus o reînvioreare în poporul lui Dumnezeu.

“

Cu toate acestea, scrierile lui Dumnezeu au fost neglijate atât de evident, încât numai puțini din lumea noastră, chiar și dintre aceia care pretind că le explică lumii, dețin cunoașterea divină a Scripturilor. Unii oameni sunt învățați, au o educație școlară superioară, dar păstorii aceștia nu hrănesc turma lui Dumnezeu. Ei nu se gândesc la faptul că lucrurile nespuse de valoroase ale Scripturilor își vor descoperi fără încetare comorile lor ascunse, așa cum sunt descoperite pietrele prețioase atunci când sunt căutate în adâncime.

Solii Alese, cartea 1, 16-17

Domnul Cristos vorbește despre cărturarii care au învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor:

“

Atunci el le-a spus: Din această cauză fiecare scrib învățat despre Împărăția cerului este asemănător unui om gospodar, care scoate din tezaurul lui lucruri noi și vechi.

Matei 13:52

Păstorii poporului lui Dumnezeu trebuie, ca niște gospodari credincioși, să scoată din tezaurul Scripturii „lucruri noi și vechi”. Ei trebuie să aducă înaintea oamenilor atât Adevărurile de temelie ale Adventismului – lucruri vechi – dar și o nouă dezvoltare a Adevărului – lucruri noi – care să se bazeze pe acea Temelie. Însă este aceasta situația în general? Din păcate nu. În timp ce Adevărurile profetice de temelie sunt neglijate într-un mod înfricoșător, cei care au responsabilitatea hrănirii turmei Domnului încearcă să fie originali în modul lor de prezentare a Scripturii și adesea intră pe terenul speculației. Astfel, ei se îndepărtează de Lege și de Mărturie.

MĂRTURIA SPIRITULUI PROFETIC

Însă Dumnezeu a prevăzut această decădere. De aceea, El a ales un instrument omenesc prin care să îndepărteze influențele rele care amenințau turma Sa și să aducă oile rătăcite pe calea cea bună. Prin acest om, Duhul lui Dumnezeu a trimis mărturie după mărturie, „pentru doctrină, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru educare în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, deplin înzestrat pentru toate faptele bune.” (2 *Timotei* 3:16). Ellen White a fost solul credincios trimis de Dumnezeu ce a îndeplinit această Misiune. În mod special lucrarea dumnezeii a fost să mențină vii înaintea poporului Advent cărările cele vechi, confirmând și îndrumând doctrina Adventă. În *Scrieri Timpurii*, pagina XXII, am citit că tânăra Ellen era luată în viziune oridecâteori bărbații credincioși care au pus pilonii credinței Advente după anul 1844 întâmpinau dificultăți de netrecut. De asemenea am văzut cum în mai multe instanțe ne avertizează să nu ne îndepărtăm de aceste adevăruri. În timp ce mulți milleriți au considerat experiența lor o amăgire după 22 octombrie 1844, prima viziune a Ellenei White a confirmat credința rămășiței în experiența Strigătului de la Miezul Noptii. Mai mult, am citit în numerele trecute ale revistei cum ea încurajează cercetarea Scripturilor pentru obținerea unei Lumini mai mari care să confirme Lumina cea veche. Lucrarea sorei White a inclus chiar mai mult decât atât. Ea a scris extensiv despre teme de sănătate, familie, caracterul creștin, principii de conducere, și altele. Astfel, doamna White a vestit poporului cuvântul „la Lege și la Mărturie”. Printr-o femeie ce nu avea deloc o educație superioară, Iehova a trimis Mărturiile Cuvântului Său bisericii Adventiste. „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari.” (1 *Corinteni* 1:27).

Totuși, vrăjmașul a căutat cu tot dinadinsul să îndepărteze mintea fraților și surorilor noastre de Mărturiile Ellenei White. Deși au avut atât de multe dovezi că Lumina dată vine de la Dumnezeu, mulți aleg fie să o ignore, fie chiar să o combată. Ea a primit o viziune de la Dumnezeu despre acești frați:

“

Noaptea trecută, în viziune, stăteam înaintea unei adunări a poporului nostru, vestind o Mărturie hotărâtă cu privire la Adevărul prezent și cu privire la datoria prezentă. După cuvântare, mulți s-au adunat în jurul meu pentru a pune întrebări. Ei doreau atât de multe explicații cu privire la punctul acesta, la celălalt sau la altul, încât am zis: ‘Vă rog să vorbiți pe rând, ca să nu mă încurcați!’

Apoi, le-am adresat un apel, spunând: ‘De mai mulți ani, ați avut multe dovezi că Domnul mi-a dat o lucrare de făcut. Dovezile acestora cu greu ar fi putut fi mai mari decât sunt. Vreți să măturați toate aceste dovezi ca pe o pânză de păianjen, la sugestia necredinței unui om? Ceea ce face să mă doară inima este faptul că mulți dintre cei care sunt încurcați și ispitiți acum sunt tocmai aceia care au avut suficiente dovezi și ocazii de a gândi, a se ruga și a înțelege. Totuși ei nu sesizează natura sofismelor care le sunt prezentate ca să-i facă să respingă avertizările pe care Dumnezeu le-a dat pentru a-i scăpa de amăgirile din aceste zile de pe urmă.’

Solii Alese, cartea 1, 31

Cei care refuză să se hrănească din Lumina Mărturiilor deschid ușa spre speculație. Cărările cele vechi care erau apărate și susținute prin scrierile ei, au ajuns să fie ignorate și schimbate cu doctrine noi. Dorința de originalitate i-a făcut pe mulți să trateze Mărturiile ca fiind învechite, în timp ce le-au înlocuit cu propriile păreri și filozofii despre voința și Cuvântul lui Dumnezeu.

“

În general, cei care au cel mai mult de spus împotriva Mărturiilor sunt aceia care nu le-au citit, la fel cum cei ce se mândresc cu necredința lor în Biblie sunt tocmai cei care nu cunosc bine învățăturile ei. Ei știu că Scriptura îi condamnă și, dacă o resping, au un simțământ de siguranță pe calea lor păcătoasă.

Solii Alese, cartea 1, 45-46

În primele capitole ale volumului 1 din *Solii Alese*, dumneaei scrie despre diverse atitudini împotriva Mărturiilor. Acolo ea oferă sfat acelor care se poticnesc în diverse aspecte ale lucrării Mărturiilor. Recomandăm ca acele capitole să fie citite în întregime. În continuare vom extrage câteva sfaturi de acolo:

Există frați care se încumetă să trateze cu ușurătate inspirația acestor scrieri și spun că ele sunt doar părerea sorei White. Acestora li se răspunde:

“

Atunci când vă trimit o Solie de avertizare și de mustrare, mulți dintre voi declară că este doar o simplă părere a sorei White. Voi ați insultat Duhul lui Dumnezeu prin declarația aceasta. Știți cum s-a manifestat Domnul prin Spiritul Profeției. Trecutul, prezentul și viitorul au trecut pe dinaintea mea. Mi-au fost arătate chipuri pe care nu le văzusem niciodată și, ani mai târziu, le-am recunoscut, când le-am văzut. Am fost trezită în somn, la miezul nopții, de un simțământ viu cu privire la subiectele care mi-au fost prezentate și pe care le-am scris anterior, iar scrisorile care au traversat continentul și au ajuns la destinație chiar într-un moment de criză au salvat Lucrarea lui Dumnezeu de la dezastre mari. Aceasta a fost lucrarea mea timp de mulți ani. O putere m-a îndemnat să mustru greșeli la care nu mă gândisem. Oare Lucrarea aceasta din ultimii treizeci și șase de ani este venită din cer sau de pe pământ?

Solii Alese, cartea 1, 27

Articolele publicate din penița dumneaei nu sunt altceva decât ceea ce i-a arătat Dumnezeu în viziune:

În scrisorile acestea pe care le scriu, în Mărturiile pe care le vestesc, eu vă prezint ce mi-a arătat Domnul. Niciun articol scris de mine în publicații nu exprimă doar ideile personale. Ele exprimă ce mi-a descoperit Dumnezeu în viziune – razele prețioase de Lumină care strălucesc, venind de la tronul Său.

Solii Alese, cartea 1, 27

Totuși, Dumnezeu ne avertizează chiar prin sora White că „va fi stârnită o ură satanică împotriva Mărturiilor”:

Satana insistă continuu (...) asupra învățăturilor false, pentru a-i duce pe oameni departe de Adevăr. Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi aceea de a anula influența Mărturiei Duhului lui Dumnezeu. ‘Unde nu este viziune poporul pierе’ (Proverbe 29:18, Fidela). Satana va lucra cu ingeniozitate, pe căi și prin mijloace diferite, pentru a tulbura încrederea rămășiței poporului lui Dumnezeu în Mărturia cea adevărată. – Scrisoarea 12, 1890.

Va fi stârnită o ură satancă împotriva Mărturiilor. Lucrările lui Satana vor avea scopul de a tulbura credința bisericilor în Mărturii, pentru că el nu mai poate avea cale liberă pentru a-și prezenta amăgirile și a lega sufletele prin înșelăciunile lui, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt ascultate. – Scrisoarea 40, 1890.

Solii Alese, cartea 1, 48

Din acest pasaj înțelegem foarte clar că Satana va lega sufletele prin înșelăciunile lui dacă ignorăm și ne împotrivim Luminii date prin lucrarea Ellenei White. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru Lumina pe care am primit-o în aceste Mărturii, și cât de prevăzători să nu cumva să ne împotrivim ei!

Scopul Mărturiilor Spiritului Profetic este de „a-i conduce pe oameni la Cuvântul Său, care a fost neglijat”.

Mărturiile Duhului lui Dumnezeu sunt date pentru a-i conduce pe oameni la Cuvântul Său, care a fost neglijat. Așadar, dacă Soliile lor nu sunt ascultate, Duhul Sfânt este alungat din suflet. Ce alte mijloace mai are Dumnezeu în plus pentru a ajunge la cei greșiți și pentru a le arăta starea lor adevărată?

Solii Alese, cartea 1, 46

„Dacă Soliile lor nu sunt ascultate, Duhul Sfânt este alungat din suflet”. Cât de teribile sunt urmările respingerii Luminii pe care Dumnezeu a dat-o poporului

Său prin aceste publicații! Dumnezeu i-a arătat în viziune starea acelor care se opun Mărturiilor Spiritului Profetic:

“

Am văzut starea acelor care au stat pe Temelia Adevărului prezent, dar care au desconsiderat viziunile – Calea pe care Dumnezeu o alesese pentru a-i învăța pe aceia care s-au abătut de la Adevărul Bibliei în unele situații. Am văzut că, prin loviturile date viziunilor, ei nu au lucrat împotriva unui vierme, a uneltei slabe prin care Dumnezeu a vorbit, ci împotriva Duhului Sfânt. Am văzut că era un lucru neînsemnat să se vorbească uneltei, dar era periculos să trateze cu ușurătate Cuvintele lui Dumnezeu. Am văzut că, dacă greșeau și Dumnezeu alegea să le arate greșelile prin viziuni, iar ei desconsiderau învățăturile date astfel, acești oameni urmau să fie lăsați să meargă pe calea lor, să alerge pe calea greșelii și să creadă că fac bine, până când aveau să constante că este prea târziu. Apoi, în timpul de necaz, i-am auzit strigând către Dumnezeu în agonie: ‘De ce nu ne-ai arătat greșeala, ca să ne îndreptăm și să fim pregătiți pentru timpul acesta?’ Atunci un înger li s-a adresat și le-a spus: ‘Tatăl meu v-a învățat, dar voi nu ați vrut să fiți învățați. El a vorbit prin viziuni, dar voi ați desconsiderat vocea Sa, iar El v-a lăsat să mergeți pe căile voastre, ca să suportați consecințele faptelor voastre.’

Solii Alese, cartea 1, 40

Să veghem ca nu cumva, la fel ca Evreii din vechime, să ne îndepărtăm de Mărturie și astfel să nu fim pregătiți pentru a doua venire a lui Mesia. Prin aceste Mărturii, Dumnezeu a confirmat că Duhul lui Dumnezeu a condus experiența exodului Millerit și a descoperit Adevărurile profetice ale platformei Advente. Tot așa, prin Mărturiile ceremoniilor levitice și ale Profeților, Iehova confirma în mintea poporului israel autenticitatea experienței exodului din Egipt. Prin scrierile sorei White, Lumina Bibliei se intensifică, iar noi putem înțelege cu claritate evenimentele profetice ce s-au petrecut în trecut și cele ce urmează să se întâmple curând. Citind sfaturile trimise de ea fraților noștri, găsim îndrumare pentru pregătirea unui caracter care să întâmpine cu succes evenimentele profetice în pragul cărora trăim. Suntem responsabili pentru Lumina pe care am primit-o pe această Cale, și vom fi judecați pentru neglijarea sau folosirea oportunităților pe care Providența lui Dumnezeu ni le-a oferit pentru a spori și a aprofunda această Lumină.

“

Ce influență i-ar putea determina pe oamenii care trăiesc în acest moment al istoriei noastre să lucreze într-o modalitate ascunsă și puternică pentru a dărâma Temelia Credinței noastre, o Temelie care a fost pusă la începutul lucrării noastre printr-un studiu cu rugăciune al Cuvântului și prin descoperire divină? Noi am construit pe Temelia aceasta în ultimii cincizeci de ani. Vă mirați că am ceva de spus, când văd începutul unei lucrări care ar putea să înlăture unii dintre stâlpii de susținere ai

Credinței noastre? Eu trebuie să ascult porunca: „Loviți-I!”. Trebuie să vestesc Soliile de avertizare pe care Dumnezeu mi le dă și să las urmările în seama Domnului. Trebuie să prezint acum situația și toate urmările ei, pentru ca poporul lui Dumnezeu să nu fie devastat.

Noi suntem poporul care păzește Poruncile lui Dumnezeu. În ultimii patruzeci de ani, asupra noastră au fost aduse erezii de tot felul, ca să ne întunece mintea cu privire la învățătura Cuvântului, îndeosebi cu privire la lucrarea de slujire a Domnului Cristos în Sanctuarul ceresc, precum și Solia Cerului pentru aceste zile din urmă, așa cum a fost vestită de îngeri în capitolul al paisprezecelea din Apocalipsa. Adventiștilor de ziua a șaptea li s-au prezentat cu insistență solii de tot felul, care să ia loc Adevărului ce a fost cercetat punct cu punct prin studiu și rugăciune și a fost dovedit prin puterea făcătoare de minuni a Domnului. Dar pietrele de hotar care ne-au făcut să fim ce suntem trebuie să fie păstrate și vor fi păstrate așa cum le-a pus Dumnezeu prin Cuvântul Său și prin Mărturia Duhului Său. El ne cheamă să rămânem neclintiți și cu credință la principiile fundamentale care se bazează pe o autoritate indiscutabilă.

Solii Alese, cartea 1, 206-207
